

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ: Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δραχμαὶς 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσᾷ 7.

Ἔτος Β'

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πετράκη, ἀριθ. 26 (πλησίον Μητροπόλεως)

Ἀριθμ. 14

1 Ἀπριλίου 1899

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ (κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Mingoni).—Αἱ δύο σεισοπυγίδες (ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς «Φλοῖσθος») ὑπὸ Ἰ. Γ. Γιαννοῦκου.—Ἰτιάς κλωνάρια, "Ἀνοιξίς" ὑπὸ Θρασ. Ζωϊτοπούλου.—Ὁ Παπᾶς τοῦ χωριοῦ (τέλος) ὑπὸ Καλλιτέχνου.—Ἡ Μαρμαρομένη πολιτεία Δάφνης Μενάλκας—Πιστὴ καὶ πέραν τοῦ τάφου (τέλος) ὑπὸ Ἰωάννου Π. Ἰωαννίδου.—Βιογραφία Φωβέλ' ὑπὸ *.—Νέαι ἐκδόσεις κτλ. κτλ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

1899

Ν. ΒΑΚΤΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ

ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ, ΣΦΡΙΓΟΦΟΡΟΝ, ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ

Τὸ θεῖον τοῦτο φάρμακον θεραπεύει ἀσφαλῆστατα τοὺς πάσχοντας ἐκ διαλειπόντων καὶ ἐλωδῶν πυρετῶν ἐν γένει, τὸν ἕτερον τὴν ἀνικανότητα, τὴν κεφαλαλγίαν καὶ τὴν χλωρίωσιν. Διεγείρει τὴν ὄρεξιν καὶ τονώνει τὸν στομάχον. Ἀναμφισβητήτως προλαμβάνει τὴν πυματίωσιν (φθίσην) καὶ θεραπεύει ταύτην ἐν τῇ πρώτῃ σταδίῳ. Εἰς τοὺς γέροντας ἐπαναφέρει τὸ σφῆγος. Προσδίδει τοῖς ἀδυνάτοις καὶ καχεκτικοῖς τὴν βίωσιν καὶ ῥοδίην χροιάν. Ἀντικαθιστᾷ τὰς σιδηρούχους συσκευασίας χωρὶς νὰ βαρύνῃ τὸν στομάχον, τὸν οἶνον τοῦ Κολᾶ καὶ τὸν τῆς κίνας, καθὼς καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ Ἴππατος τοῦ οὐνίσκου. Ἀλάνθαστον κατὰ τῶν νευρασθενειῶν, τῆς σπερματορροίας καὶ ἐν γένει τῆς ἀναιμίας καὶ τῆς ἀκρατίας τῶν οὔρων.

Ἡ Φιάλη δρ. 6

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχ. . . . 8
Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἀντὶ φράγκων χρυσῶν 12

ΥΓΡΟΝ ΑΝΤΙΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑΚΟΝ

Ἐστεμμένον ὑπὸ χιλιάδων ἐπιτυχιῶν

ΕΦΕΥΡΕΘΕΝ Τῷ 1886

Τὸ θαυματουργὸν τοῦτο φάρμακον θεραπεύει ἀλάνθαστως καὶ ἀνευ συνεπειῶν τὴν ὀξείαν, χρονίαν καὶ χρονιωτάτην βλεννόρροϊαν καθὼς καὶ τὴν λευκόρροϊαν τῶν γυναικῶν. Τῶν μὲν ἀνδρῶν εἰς 8 ἡμέρας, τῶν δὲ γυναικῶν εἰς 6.

Ἐπιτυχία ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν

Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶνε καὶ ἀλάνθαστον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βλεννορροίας καὶ ἐν γένει τῶν ἀρροδισιακῶν.

Τὸ γνήσιον πωλεῖται μόνον ἐν τῷ φαρμακείῳ ὁ «ΓΑΛΗΝΟΣ» Ν. Βακταλοπούλου, διασταύρωσις ὁδῶν Ἰπποκράτους καὶ Σόλωνος ἀριθ. 79.

Ἐν τῷ φαρμακείῳ παραμένει εἰδικὸς ἰατρός καὶ ἐφευρέ-

της τοῦ Φαρμάκου, δεχόμενος δωρεὰν τοὺς πάσχοντας ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Διὰ τὰς γυναῖκας ἰδιαίτερα αἵθουσα 10—12 καὶ 3—5 μ. μ.

Ἐκάστη φιάλη δρ. 5.50. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δρ. 8 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8.

Ἀποφθεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις!

Ἐξωφ. Λουτρακίου ἢ φιάλη λεπ. 35

ΓΑΛΗΝΙΝΗ

Φάρμακον κατὰ παναρχαιοτάτην συνταγὴν παρασκευαζόμενον. Ἡ ΓΑΛΗΝΙΝΗ θεραπεύει μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ριζικῶς καὶ ἀνευ ὑποτροπῆς ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν ὀξείων καὶ χρονίων ρευματισμῶν, τὰς ἰσχυαλγίας ἀρθρίτιδας καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Εἶνε τὰ μάλιστα ἀποτελεσματικὴ εἰς εἰς πάντα πόνον τοῦ σώματος ἐξ οἰακῆς αἰτίας προερχόμενον. Οὐδὲν δὲ μειονέκτημα παρουσιάζει χρησιμοποιομένη (οὔτε τὴν ἐπιδερμίδα χροννύει, οὔτε φλυκταίνωσιν παράγει. οὔτε καῦσιν αἰσθάνεται ὁ πάσχων ἐπὶ τοῦ πάσχοντος μέρους μετὰ τὴν ἐπίτριψιν), ὡς συμβαίνει δι' ἄλλων φαρμάκων, ἀπομιμήσεων τῆς ΓΑΛΗΝΙΝΗΣ.

Αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ΓΑΛΗΝΙΝΗΣ εἶνε ἑκατὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Τιμὴ ἑκάστου φιαλιδίου ἐν Ἑλλάδι δραχ. 5 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 5.

Μετὰ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.

Θεραπεία ἡγγυμένη

Εἰς τοὺς μὴ θεραπευομένους ἐπιστρέφεται τὸ ἀντίτιμον, ἐὰν τοῦτο βεβαιωθῇ.

Κεντρικὴ ἀποθήκη δι' ὅλα τὰ φάρμακα ταῦτα:

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ν. ΒΑΚΤΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὀδὸς Σόλωνος ἀριθμ. 75

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΣΤΡΑΤΗ

57 Ὀδὸς Σταδίου 57 ἔστι τὸ Ἀρσακείου

Καλαισθησὶα ἐκτελέσεις καὶ ἐφαρμογὴ ὑποδημάτων τελειοτάτη Εὐλακρῆς ἐκτελέσεις πάσης παραγγελίας.

Πλουσία συλλογὴ ἐτοιμῶν ὑποδημάτων.

Πλοῦτος καὶ ποιικιλία δερμάτων Εὐρωπαϊκῶν ἀρίστης ποιότητος.

ΤΙΜΑΙ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ἀρκεῖ μία μόνη ἐπισκεψίς

Ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΙΡΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἔτος Β'

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀριθ. 14

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 6 — Ἐξωτερικοῦ Φρ. χρ. 7

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1 Ἀπριλίου 1899

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Κ. Φ. ΚΛΑΔΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Μὲ τὸ στερεὸν παράπονον τοῦ ὁ Χριστὸς ἀφῆκε, οἱ τάφοι ἀνοιχθῆναι καὶ ἡ γῆ εἰσεῖσθαι ἀπὸ τὰ βάθη. Ἀνάμεικτος, φριχτὸς ὁ Ἀδάμ, μέσ' ἀπ' τὸ μῆμα ὡς βγήκε, τὰ σκοτισμένα μάτια του προσήλωσε καὶ ἐστάθη. Σκοταδιασμένο, θλιβερό, μὲ ὀλόφωθον τρομάζα στρέφει, ἀναστρέφει γύρω του τὸ βλέμμα ἀπελπισμένος: «Ποῶς εἶν' ΕΚΕΙΝΟΣ», ἐρωτᾷ μὲ βόγγο καὶ λαχτάρα, ποῦ ἔσ' τὸ Σταυρὸν του κρέμεται νεκρός, ματωβαμμένος; Τὸ μέτωπό του, ὡς ἔμαθε, χριτᾶ τὸ ζαρωμένο μεταοιωμένος τὸ χλωμὸ τὸ πρόσωπο ραπίζει καὶ μὲ τραβομαλλήματα τὸ στρέφει αἱματομένο ἵστην Εὐα, καὶ ἡ παραχρῆμα λαλιά του ἀρτιβουτίζει ἀπ' ἄκρη ἔς ἄκρη γοθερῆ, βραχνόφωνη, φριχτή: «Εὐα, γὰρ σὲ θανάτωσα, τῆς Λέει, τὸ ΑΥΤΡΩΤΗ!»

(Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Mingoni)

Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΕΑΡΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ

ΑΙ ΔΥΟ ΣΕΙΣΟΠΥΓΓΙΔΕΣ

Ὅτε ἐπεγεύρησα νὰ γράψω τὰς ἐαρινὰς ταύτας γραμμὰς ἀνεδίετο ἡ Ἐσπέρη.

Ὁ Ἥλιος πρὸ μικροῦ ἀπεχαιρέτησε διὰ τῶν ροδορραϊνῶν ἀκτίνων του τὸ Μυρτῶνον πέλαγος, ἀνακλινθεὶς ὑπὸ τὰ σύδ' αὐτῆς τοπεῖα τῶν ἀπέναντι Πελοποννησιακῶν ὄροσειρῶν.

Ἡ τῆς Ἀργολικῆς μυρόσση πιτυοτρόφος νῆσος, ἐδέχετο ταύτην τὴν στιγμὴν ὅλην τὴν ἀνταίγεια του ἀρρήτων χρωματισμῶν ἐκρίνου λευκόφωτος.

Ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὡς βαθυκύανος σμαλτίνη πλάξ, τὴν νῆσόν του ἔφερον ἐξέχουσαν ὡς μαρμαῖρον κρυστάλλινον κίσμημα, ἐν ᾧ τὰ ἥρμα ὑπὸ τῆς ἐκρινῆς λεπτῆς ἐσπερίας ἀΐρας καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς νήσου ἐπιπαίζοντα κυμάτια, προσέδιδον τὴν ἀργυρόχρουν δέσιν τοῦ ροδορραίου κρυστάλλου, τοῦ ἐπὶ τῆς ὑγρῆς σμαλτίνης πλακῶς.

Ἡ Δύσις μὲ θέλγει βαθύτερον, διότι ἐν τῇ ψυχῇ μου ἐσταλάζει δρόσον ῥέμβης, τῆς ὁποίας αἱ πνοαὶ λιανίζουσι τὸν ἐργώδη τῆς ἡμέρας βίον.

Ἡ Ἀνατολὴ διὰ τῆς προϊούσης φωτοβολίας τῆς, διευγάζουσα τῆς ψυχῆς τὰς μαγευτικὰς ὄνειροπολήσεις, ἀνοίγει

πρὸ ἐμοῦ τὸν περίβολον τῆς ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθωδῶν ἀναγκῶν ἀγωνιζομένης ζωῆς, τὸν περίβολον τῆς πραγματικότητος.

Καὶ εἶνε αὕτη ἐπιβλητικὴ, μᾶλλον φοβερά, ἀστραπηθόλος, ὡς ἡ παρουσία τὰς ἀκτίνων κατακτητοῦ τῶν εἰρηνοποιῶν λαῶν.

Μὲ ὑποτάσσει! Ὡς δὲ ἀφρνίζονται πρὸ τῶν ὑπερλάμπρων ἀκτινοβολιῶν τοῦ μεγάλου Ἡλίου οἱ ἀστέρες, πρῶτον οἱ λευκόφωτοι καὶ ὕστερον οἱ ἐρυθρόχρυστοι, οὕτω καὶ τῶν ἐντὸς τοῦ οὐρανοῦ τῆς ψυχῆς ὄνειροπολημάτων, ἀφρνίζονται πρῶτον τὰ λευκόβλητα καὶ κατόπιν τὰ παρέρυθρα καὶ ἑξαπτα πρὸ τῆς ἀεικινήτου Βασιλείας τοῦ πλανήτου μας, τῆς Ἀκτίνος τῆς ἐργηγόρουσας.

Ὡς κόσμε τῶν ὄνειρων, εἶσαι τὸ λίκνισμα τοῦ βίου ἀνευ σοῦ ὁ νοῦς θὰ περέπαιε διαρκῶς ἐν τῇ παραζάλῃ τῆς ἀπροόπτου πραγματικότητος!

**

Ἡ πτερωτὴ Νεότης ζῆ μάλιστα ἐν τῷ ἐνάστρω ἐκείνῳ οὐρανῷ.

Ἴδε αὐτὴν: Ἴδου ἡ νησιώτις αὕτη κόρη ὀνομάζεται Χρυσῆ ἀφρνισθῆ σήμερον πρὸ τῆς ἐξαφρνίσεως τοῦ Αἰγυρίου· διατὶ νὰ μὴ ἐκοιμᾶτο, αἰώνιος νὰ ἐκοιμᾶτο;

Εἶνε δεκατετραέτις, κόρη ἀλιέως, καὶ ἀδελφὴ τοῦ εικοσαετοῦς ναυτικοῦ Πέτρου.

Ἐν τῇ ἀγνῇ τῆς καρδίᾳ διαρκῶς μαρμαίρουσι, μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τοῦλάχιστον, αἱ ἀστρογενεῖς ἀκτίνες, αἱ λάμπουσαι χωρὶς νὰ καίωσι· εἶνε πα εὐδαίμων.

Ἀμέριμος καὶ γελοστή, ὡς ἡ Νεότης, ἵσταται ἤδη πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ πρὸς τὸν νησιωτικὸν κῆπὸν τῶν παραθύρου τοῦ λευκοῦ δικίσκου τῶν.

Μειδιᾷ πρὸ τοῦ ροδιζομένου οὐρανοῦ τῆς ἀνοίξεως, εἰσπνέουσα τὰ μῦρα τῶν ἀνθῶν τῆς γῆς.

Μειδιᾷ πρὸς τῆς προσμειδιώσης Αἰγῆς, ἀναδυομένης, ὡς ἡ Κνιδία, ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τῆς ἔναντι κρυστάλλοπαχοῦς νήσου τῆς Ἰδρας—τοῦ ἔρωτος. (!)

Μειδιᾷ πρὸ τοῦ ἀναφρουμένου κρῖνου τοῦ παραθύρου τῆς, πρὸ τῶν παριπταμένων τῶρα ἡδυλάων ζευγῶν τεσσάρων ἀκανθουλιδῶν δι' ὅλα μειδιᾷ, ἐν τῷ τὰ πάντα τῇ προσμειδίῳ.

Καὶ μὲ μίαν τῶν πτῆσιν ἡ Χρυσῆ κατῆλθεν εἰς τὴν προαύλιον θύραν, καὶ μὲ δύο πτερυγίσματα εἰς τὴν ἐξώθυραν, καὶ ἔστη.

Ἐνῷ ἵσταται κεντῶσα μα δῆλιον τοῦ ταξιδευόντος ἤδη

1. Ὅρος τῆς νήσου ἔχον τὸ ὄνομα «ἔρωτας», ἀπὸ ὀδοσκόπου καὶ πλέον ἐτῶν, διότι, ὡς ἔμαθον, ἐκ τῶν βράχων αὐτοῦ ἐρρίφθη κόρη ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς... καὶ δὲν ἐφρονεῖθη. Σ. Διηγ.

ἀδελφοῦ τῆς Πέτρος, ἡ ὄξεια βελόνη τῆς κεντῆ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου τῆς.

Πονεῖ, πονεῖ, ἀλλὰ στιγμιαίως ροφῆ τὴν ἀναπηδήσασαν σταγόνα τοῦ αἵματος-πρώτη φοράν ἐπόνεσε τόσον μόνη-καὶ ἐμειδιάσεν, ἐνῶ τὰ βλέμματά τῆς-τῶν βαθυκυάνων ὀφθαλμῶν τῆς-σταματοῦν πρὸ ἐνὸς ζεύγους εὐκινήτων πτερωτῶν ἑραστῶν, πρὸ δύο σεισποφυγίδων.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἀνέτελλε.

Τὰ ἐρωτότροπα πτερυγίσματα τῶν μικρῶν ἐκείνων πτηνῶν τὰ λάλα πρὸς ῥάμφορ ἐξομολογήματά τῶν ἐπὶ τέλους αὐταὶ αἱ διάπτεροι περιπτύξεις τῶν, ἐκίνησαν τὴν μετὰ λόγου εὐτοπεριέργειαν τῆς κόρης, πρώτην φοράν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου βίου αὐτῆς.

Καὶ εὐθὺς ἐσυλλογιζέτο :

«Τὶ νὰ θέλουν ὄλα αὐταὶ αἱ σφιγγῶσαι κινήσεις εἰς τόσον δύο μικρὰ πτηνάκια ;»

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἀφεῖτα νὰ καταπέση τὸ ἐργόχειρόν τῆς, προσήλωσε τὰ βλέμματά τῆς ρεμβῶδη ἐπὶ τοῦ ἐκπάγλου ὁρίζοντος, ἐνῶ ὁ νοῦς τῆς παρασύρετο εἰς ἄλλας σκέψεις ;

«Πρὸ εἰκοσι χρόνων οὔτε αὐτὴ, ἀλλ' οὔτε ὁ ἀγαπημένος τῶν ἀδελφῶς Πέτρος ὑπῆρχον, παρὰ μόνον οἱ γονεῖς τῆς... Τὶ λοιπὸν ἐγένετο ;»

Καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν συλλογισμὸν τοῦτον οἱ μέχρι τῆς Αἰγῆς ἀμέριμοι ἐκείνης βαθυκυάνοι ὀφθαλμοὶ ἐξήστραψαν, πλὴν στιγμιαίως, ὡς αἱ θεριναὶ τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ ψευδαστραπαί.

Μετὰ δὲ τινὰς στιγμὰς, ἀνεμνήσθη, κλίνας τὴν ξανθοπλόκαμον κεφαλὴν τῆς, ἀνεμνήσθη τὴν γειτονικὴν τῆς φίλην Μαργαρίταν, δεκαοκτώετιδα βοῶπιν, παρθένον.

Καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι, πρὸ μηνῶν, τὸ παρελθὸν θέρος, ὅτε μίαν δροσερὰν σεληνοφεγγὴ ἐσπέραν ἦσαν αὐτὴ μετὰ τὸν Πέτρον, καὶ ἡ Μαργαρίτα μετὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς, τὸν κατὰ τρία ἔτη μεγαλύτερον αὐτῆς Παῦλον, ἀλιέα καὶ τοῦτον ταξιδεύοντα ἤδη, ἐνεθυμήθη ὅτι, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐνῶ καὶ οἱ τέσσαρες εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀμμόστρωτον παραλίαν, ἀφίνοντες ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Πέτρος τοὺς μικροτέρους αὐτούς, τὴν Χρυσὴν καὶ τὸν Παῦλον νὰ «χασκωγελοῦν καὶ παίζου». ἐκείνοι, ὡς αἱ δύο αὐταὶ σεισποφυγίδες, ἐσταματοῦσαν ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ κατὰ πρόδρον ἐταστικῶς προσβλεπόμενοι ἐμειδιῶν ἔπειτα ἐμίλουν ὀλίγον χεῖλη πρὸς χεῖλη, ὀλιγότροποι ἐγέλων, καὶ διακριέστερον δὲν ἔλεγον τίποτε, ἀλλὰ ἦνωνον τοὺς βραχίονάς τῶν, καὶ, ἐκεῖ, εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν ἔμειναν ἐπὶ πολὺ εὐχαριστημένοι περισσότερον, ὡς ἐφαίνετο, ἀπὸ τοὺς παίζοντας καὶ γελοῶντας μικροτέρους φίλους, τὴν ἀφραντίν Χρυσὴν καὶ τὸν ἀδελφὸν Παῦλον... Καὶ ἐν οὗτοι δὲν τοὺς ὑπενηθύνουν νὰ ἐπιστρέψουν, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδυνεν ἡ ὠραία Σελήνη, ἐκεῖ ὄρθοι ἴσως δὲν θὰ ἐχωρίζοντο, καὶ ἂν χίλια σκότη καὶ μεσάνυχτα τοῖς τὸ ἐπέβαλλον ἀλλ' ἡ αἰδῶς ἦτο ἰσχυροτέρα...

Καὶ ἀνακυκλωμένων ὄλων αὐτῶν τῶν σκέψεων καὶ ἀναμνήσεων εἰς τὸν νεκρὸν τῆς Χρυσῆς νοῦν, ἠσθάνθη ἀλλόκοτόν τι ἄγος, δι' ὅλου τοῦ παρθενικοῦ τῆς, σώματος διαθεῖον, ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς θάμβος τι καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἐκ ροδοχρῆσου ὁρίζοντας ἀναδυόμενον τὸ ἀλιευτικὸν πλοῖον τοῦ πατρὸς τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐπὶ τοῦ εὐστρόφου οἴκου, ὡς ἐπὶ κλαδίσκου, τὸν παιδικὸν τῆς φίλον Παῦλον, ὑπανοίγοντα τοὺς δύο βραχίονάς του, ὡς ἡ σεισποφυγὶς τὰς δύο αὐτῆς πτέρυγας καὶ παρευθὺς ἐφραττάσθη ἑαυτὴν ἡ Χρυσὴ, ἀνιπτραμένη πρὸς αὐτόν, καὶ ἐν ἀρρήτῳ ἠδύτητι περιπτυσσομένους τοὺς δύο τῶν, ὡς αἱ πρὸ πολλοῦ ἀφιπτάσαι ἐρω-

τύλαι σεισποφυγίδες τοῦ προαυλίου τῆς οἰκίας τῆς, καὶ ἐξεφώνησε χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃ :

— Παῦλό μου, σὲ ἀγαπῶ... εἶσαι ἰδικός μου !

Ὁ ἥλιος ἤδη ἀνυψώθη ἱκανόν, καὶ ἡ νησιώτικη παρθένος εὐρίσκετο ἤδη ἐντὸς τῆς πραγματικότητος.

Τώρα δὲν περιέμενεν ἀνυπομότως νὰ ἔλθῃ ἡ φίλη τῆς Μαργαρίτα, ὅπως καθ' ἡμέραν.

Εἰς τὴν συνάντησιν αὐτῆς βέβαια δὲν θὰ εὐρίσκεν, εἰμὴ τὸ ἐμπόδιον.

Πλὴν, ἡ νεαρὰ τῆς ψυχῆ, μόλις πτερυγίσασα ἐκ τῆς φωλεῆς τῆς ἀθωότητος, δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ μισήσῃ, διότι καὶ μόνον ἠγάπησε, καὶ στραφεῖτα, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ αὐτὴ εἰς τὴν Μαργαρίταν, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ... ἂν εἶχον ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν Παῦλον τῆς.

Ἄλλ' ἡ φίλη τῆς ἦτο ὀπισθεν, καὶ, ὅτε ἡ Χρυσὴ ἐστράφη ἐν εἰν ἴστατο ἀκίνητος, ὡχρά, μόλις ἀναπνεύσασα, ὡς τὸ δένδρῦλλον, τὸ αἴφνης ὑπὸ τοῦ λιθοῦ καταμαρανθέν...

Οἱ λόγοι τῆς Χρυσῆς «Παῦλό μου σὲ ἀγαπῶ» ὡς καυστικὰ βέλη ἔτρωσαν τὴν ὑπὸ τοῦ ἐρώτος πρὸς τὸν Πέτρον, τὸν ἀδελφὸν ἐκείνης, πληγωμένην καρδίαν τῆς.

Ἦδη ἤλγει καὶ ὑπεκαίετο.

Ἡ Χρυσὴ συνεταράχθη μόλις ἰδοῦσα αὐτήν, καὶ μετ' ὀλίγον αἱ δύο φίλαι προσέβλεψαν ἀλλήλας πρώτην φοράν χωρὶς νὰ μειδιάσωσι !...

Δυστυχεῖς παρθένοι ! Τὸ τραγικὸν δρᾶμα τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐξώρμησεν ἀπὸ τῶν βυθῶν τῆς πραγματικότητος, τῆς στυγνῆς, φοβερῆς δι' ὑμᾶς, ἐπίσης στυγνῆς, οὐχὶ σπανίως αἰμοδιψῆς, καὶ ἴσως φονικῆς :

Σὺ ἀγαπᾶς τὸν ἀδελφὸν τῆς φίλης σου, καὶ αὐτὴ τὸν ἰδικόν σου. Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνωθῆτε, νὰ περιπτυχθῆτε, νὰ διακωσῆτε εὐτυχεῖς ἐν τῇ ἐρωτικῇ φωλεῇ σας, ἐλευθεροὶ τέλος, ὡς αἱ πρὸ μικροῦ ἀφιπτάσαι δύο σεισποφυγίδες ;

Ὡ, ἐὰν εἴσθε πτηνά πλὴν πλάσματα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός, εἴσθε ἤδη δέσμιαι, ἀπτήνες, δυστυχεῖς !

Αἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἀθῶαι, ἀγαπώμεναι εὐδαιμόνως φίλαι, ἀσπονδοὶ τώρα ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐρωτικῆς μάχης ἀντίπαλοι, χωρὶς νὰ ἦσθε ἀντίζηλοι.

Σεῖς, αἱ τόσον ἀγναί, ὅσοι αἱ δύο σταγόνες ἐπὶ τοῦ ἀνθους, ἐπὶ τῶν πετάλων λευκοῦ ρόδου, παρθένοι, ἀπὸ ταύτης τῆς ὥρας καταχθῆνοι ψυχῆ, θύματα τῆς φύσεως, τοιαῦτα ἀπαισίως ἀναλογιζόμεναι.

«Ἄν ὁ ἀδελφός μου δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν...»

—Θάλασσα, εὐκόλυε τὴν ἐνωσίν μας γίνου ἀγρία, γίνου σκάψε βαθὺ τὸ μαῦρον κύμα σου καὶ θάψε, πνίξε τὸν ἀδελφόν μου !...

Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἀθῶαι ὑπάρξεις εἰς τὴν στρωμνὴν τῶν μόνων, ἀδύνατοι, ἐντελεῖς ἀνίσχυροι, νὰ ἐκτελέσουν ὅσα ἐσκέπτοντο καταχθῆνοι, συντετριμμένοι ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῶν, ἀνελύοντο ἐς δάκρυα μικρὰ καὶ φλογερά ἐσχάτης ἀπογνωσεως καὶ ἐρωτοληψίας.

Ἐγ ἴφροντο καθ' ἑκάστην πρωί ν' ὡχρότεροι τῆς προηγουμένης ἡμέρας, βαθυμηδὸν ἀπεμαραινόντο καὶ ἦσαν εἰς τὸ ἔαρ τοῦ βίου τῶν.

Καίμα, ὅτι δὲν ἐγεννήθητε σεισποφυγίδες, ἐλεύθερα πτηνὰ τῆς Ἀνοιξέως !

Ἐν Σπέτσαις

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ,

(Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς, «Φλοῖσσοι»).

ΙΤΙΑΣ ΚΛΩΝΑΡΙΑ

ΑΝΟΙΞΙΣ...

Ἄρθρον τὰ λούλουδα τριγύρω καὶ πρασιρίζει τὸ κλαδί, σκορποῦν οἱ Ζέφυροι τὸ μῦρον καὶ ἡ καρδερίνα κελαῖδεῖ...

Ὅλα ξυπνοῦν καὶ ζωταρεῖον μετὰ δολόροση προῆ, Ὅλα ζητοῦν ψηλὰ ῥ' ἀνέβουν νὰ πάρουν δευτέρη ζωή...

Ὅλα τὰ πλάσματα σκορποῦνε ἀγάπη, ἀρθοὺς καὶ μελωδία, μόνον τὰ χεῖλη μου σιωποῦνε καὶ κλαί' ἡ δόλια μου καρδιά...

Ναῦπλιον

ΘΡΑΣ ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Ἄρχισαν οἱ πέριξ του νὰ λέγουν ὅτι δὲν θέλουν τὸν Παπαδημήτηρ, τὸν ἀφωρισμένον.

—Ἐ! παιδιὰ μου, παπᾶς ἀπέθανε, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ μυρίσῃ. Εἶναι ἀμαρτία καὶ μεγάλη. Ἐμπρός, παιδί μου, βαστάξ; ἢ νὰ στείλω κανέναν ἄλλον ;

Ἐσιώπησα.

—Καλὰ. Ἐλα δὴ Μῆτρο. Σύρ' ἐκεῖ στὰ κονάκια καὶ πὲς τοῦ Παπαδημήτηρ νὰ πάρῃ τὸ ποίμνιον του καὶ νᾶρθῃ νᾶναστήσουν ἐδῶ, γιὰτ' ἐγὼ θὰ πάω νὰ θάψω τὸν Παπαθανάση.

Ὁ Μῆτρος ἐμουρμούρισε.

—Νά! πάρε τὸ μουλᾶρι μου σὺν βαρυσέαι.

Καὶ ὁ Μῆτρος χωρὶς ἄλλη λέξι τῶβαλε στὴν τρεγάλα. Μὲ πῆρε ὁ παπᾶς στὸ σπῆτί του καὶ μ' ἐρώτησε πῶς ἀπέθανε ὁ δάσκαλος ; Ἐτσι τὸν ἔλεγαν οἱ ἄλλοι παπάδες.

Τοῦ τὰ διηγῆθηκα ὄλα ἐν λεπτομερείᾳ καὶ κατόπιν τοῦ λέγω :

—Ξεμολόγα με τώρα παπᾶ μου γιατί αὔριον θὰ κοιωνῆσω. Καὶ τοῦ τὰ εἶπα ὄλα. Καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἄμα μεγαλώσω καὶ μάθω γράμματα θὰ πάω τὴν Ἐλένη τὴν κόρη τοῦ παπᾶ, θὰ γείνω πάρεδρος τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ καταφέρω νὰ παντρέψω τῆς ἀδερφοῦς μου καλὰ.

—Καὶ γιατί νὰ μὴ γείνης παπᾶς παρὰ πάρεδρος ; μὲ ἠρώτησεν.

—Γιατί γιὰ παπᾶ προορίζω τὸ παιδί τοῦ Παπαθανάση τὸ Γιάννο. Εἶναι λιγάκι στενοκέφαλο καὶ δὲν κάνει γιὰ ἄλλη δουλειά. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλύτερος ἄνδρας στῆς δύο οἰκογένεια. Θὰ εἶμαι ὁ πατέρας τῶν.

Μ' ἀρπάξ' ὁ παπᾶς στὴν ἀγκαλιά, μ' ἐσφιξε δυνατὰ δυνατὰ, μ' ἐφίλησε καὶ μοῦπε Πᾶμε στὴν ἐκκλησίαν νὰ σὲ κοιωνῆσω τώρα ἐγὼ. Τέτοιαις καρδιαῖς κάνει χαρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ τοὺς μεταδίδεις τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Ἄλλη μεγαλοπρέπεια ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐβῆκε ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ πίσω του ἐγὼ. Μέσα στὸ ἅγιο βῆμα ἐτρεμόσβυσε τὸ φῶς τῆς κωνδήλας στὴν Ἁγία Τράπεζα ἔμπρὸς στὸν ἐσταυρωμένον χωρὶς ἀκόμα νὰ ἔχουν στὴν θέσι του. Ἐπάνω ἦτο στρωμένος ἀκόμη ὁ ἐπιτάφιος ἔβγαλεν ὁ παπᾶς τὸ καμιζάχι του καὶ ἐπέσαν λιτὰ ἐς τοὺς ὦμους του τὰ κατάλευκα μαλλιά του, φέρεσε τὸ πετραχεῖλι

του καὶ πῆρε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ἐπιτάφιον τὸ Ἅγιο Δισκοπότρο, μοῦ ἔδωσε τὸν ἀέρα καὶ μετὰ τὸ «Μεταλαμβάνει ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Πέτρος» αἰσθάνθηκα φοβερὰ ἀνατριχίλα νὰ τρέχῃ ὅλον μου τὸ σῶμα. Φαντάσου ἓνα παιδί μετὰ τὸ ἱερὸ ἔμπρὸς σ' ὅ,τι ἔχει θεῖον ἢ θρησκεία μας, μόνο, χωρὶς τὴν ταραχὴ καὶ τὴ βοή τοῦ γίνεται στὴ μετᾶληψι, μὲνα σεβάσμιο παπᾶ τοῦ μοῦ ἐκέρδισε τὸ σεβάσμιο καὶ τὴν ἀγάπη, στὸ τρεμοσῦσσιμο ἐκεῖνο τῆς κωνδήλας τοῦ σοῦ δείχνει τί εἶναι ἡ ζωὴ, στὸ ὀλίγο φῶς τοῦ μπαίνει ἀπὸ τὸ παραθυράκι πρὸς τὴν ἀνατολή ἦταν εἰκόνα γιὰ τὸν καλλιτέρο ζωγράφου. Ἐκλείσα τὰ μάτια ἀφοῦ ἐκοιωνήσασα καὶ μακρὰ ὁ θορύβος τῆς φύσεως τοῦ ἐξυπνοῦσε μοῦ ἐφάνηκε ὡς ἄν οὐρανια μελωδία. Τὰ πουλάκια τῆς ἀνοιξέως, τὰ ἀρνάκια τοῦ ἐβέβαζαν, τὸ ἀεράκι τοῦ ἐκουνοῦσε τὰ φύλλα τῆς λεύκας, τοῦ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν δὲν εἶχαν τὸ συνειθισμένο τους γιὰ μὲνα ἦχο. Ἄλλο πρᾶγμα ἦταν γιὰ μὲνα ἐκείνη ἡ μελωδία. Ἐνόμισα πῶς ἐπετοῦσα στὰ σφερὰ τῶν ἀγγέλων, ὅταν ὁ Μῆτρος ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ με ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸ ὠραῖόν μου ὄνειρον τὴν στιγμὴν τοῦ ὁ πατέρας μου μοῦ ἀνοίγε τὴν ἀγκαλιά του.

—Ὁ Παπαδημήτρης βαρυνέται, μᾶς εἶπε, καὶ συχαίνεται τοὺς χωριανούς μας καὶ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο ἀρβανίτικα τοῦ δὲν τὸ κατάλαβα ἀλλὰ οἱ ἄλλοι τοῦ ἦταν ἐκεῖ ἐγέλασαν.

—Τότε παιδί μου, μοῦ λέγει ὁ παπᾶς, θὰ πᾶς στὰ Καλύβια καὶ ἂν ὁ Παπακώστας μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ κατὰ δύναμιν νὰ λειτουργήσῃ ἀπόψε καὶ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Παπαντῶνης κάτι γίνεται. Φεύγομ' ἀμέσως. Πάρε τὸ μουλᾶρι μου καὶ σῦρε. Τὸν ξέρεις τὸ δρόμο ;

—Ὅλα τὰ κοντινὰ χωριὰ τὰ γύρισα, τοῦ ἀπήνησα γιὰ νὰ μαζεύσω κάτι τοῦ χρωστοῦσαν τοῦ πατέρα μου καὶ τὰ ξέρω ὄλα.

Ἐπήγαμε στὸ σπίτι του, ἐπῆρα τὸ μουλᾶρι καὶ ἐτραβήξα γιὰ τὰ Καλύβια.

Ὁ Παπακώστας ἦταν ὡς ἐννενηντα χρόνων μόλις ἔμπορῶσε νὰ σῦρῃ τὰ πόδια του. Ἐπήγαμε εἰς ἀλήθεια αὐταῖς τῆς ἡμέρας στὴν ἐκκλησίαν ἀλλὰ τὸν πῆγαίναν. Δὲν ἔμπορῶσε νὰ σταθῇ μιὰ στιγμὴ ὀρθός. Καὶ ὁ Παπαντῶνης μοῦ εἶπε :

—Πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε καὶ ἂν μπορεῖ, ἐγὼ ἔρχομαι καὶ στὸ χωριὸ σου ἀκόμα.

Εἶναι καλοὶ μερικοὶ παπάδες.

Ὁ Παπακώστας ἄμα τοῦ τῶπαμε ἔκλαυσε καὶ μᾶς εἶπε :

—Δὲν μπορῶ, τὸ θέλω γιὰ τὴν ψυχὴ μου μὰ δὲν μπορῶ οὔτε τὸ ποτήρι νὰ κρατήσω. Δὲν μπορῶ, Θεέ μου, δός μου δύναμιν, δὲν μπορῶ.

Ἐφυγα λυπημένος περισσότερο γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ παπᾶ παρὰ γιὰ τὴν ἀποτυχία μου.

Ἐγύρισα πίσω καὶ τοῦ τῶπα τοῦ Παπανικόλα.

—Αἶ, μοῦπε, ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλο νὰ κάμῃς, πᾶμε στὴν πρώτη ἀνάστασι, κάθεσαι καὶ ἀνασταίνομε τὸ βράδυ λίγο ἐνωρίτερα καὶ πᾶμε καὶ ἀνασταίνομε καὶ στὸ χωριὸ σου, καὶ τὸ πρῶτ' κηδεύομε τὸν παπᾶ σας. Ἄν ὅμως ἀνησυχῇ ἡ μάνα σου πῆγαμε καὶ θάρθω ἐγὼ τὸ πρῶτ' πρῶτ'.

Δυὸ σκέψεις μ' ἔκαμαν νὰ καθίσω. Μὴ ὁ Παπανικόλας κουρασμένος πῆσῃ ν' ἀποκοιμηθῇ καὶ μοῦ ἄρесе νὰ πάω ἄγριο Φῶς ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ χωριὸ στὸ δικό μας.

Ἐκάμαμε λοιπὸν τὴν πρώτη ἀνάστασι καὶ πῆσαμε στὸν ὕπνο, σηκωθήκαμε στῆς δέκα, ἀναστήσαμε καὶ ἀφήσαμε στὴ μία τὸν ἀναγνώστη νὰ διαβάσῃ τὰ λοιπὰ καὶ ἐφύγαμε.

Μᾶς ἐπερίμεναν στὸ χωριὸ δηλ. ἐπερίμεναν ἕναν παπᾶ νὰ τοὺς εἴπῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ ἄμα εἶδαν τὰ δυὸ ρῶτα τοῦ ἐρχόταν τὸ φανάρι τοῦ παπᾶ τοῦ ἦτον καβάλλα στὸ μουλᾶρι καὶ τὴ δίκῃ μου λαμπάδα τοῦ μῶδωσεν ὁ παπᾶς, ἐβγήκαμε ὅξω ἀπ' τὸ χωριὸ. Μόλις ἐγλυκοχάραξε, εἶπε ὁ

παπᾶς τὰ γράμματα ἅμα ἔμψυξεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνάστη» ἐλέγθητε χωρὶς κουμπουριάς καὶ βαρελότητας.

Ἐπιβῆθα μᾶλλον λυπημένοι ὅταν ἀπόλυσε κ' ἐγὼ μετὰ καμπόσους ἄλλους ἐπήγαμε τὸν παπᾶ στοὺς σπῆτι τοῦ Παπαθανάση. Ἡ μᾶνα μου καθόταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ. Ἦταν ἀνήσυχη τί ἔγεινε μιά νύχτα καὶ μιά ἡμέρα. Ἄμα μπῆκε ὁ παπᾶς σηκώθηκε καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι. Ἐπειτα μ' ἐφίλησε κ' ἐμένα μετὰ μετὰ κάποιον παρᾶπονο, ἀλλὰ ἐκύτταξε τὸ νεκρὸ καὶ μὴ χαμογέλασε.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα λαχανιασμένοι ἐφθασε κ' ὁ Γεώργιος τῆς Ματούλας καὶ μᾶς εἶπε ὅτι ἔφερε παπᾶ ἀπὸ τῆς χώρας. Δέκα ἕξ ὥρες πεζός. Καὶ χρειάστηκε νὰ τηλεγραφήσῃ τοῦ Δεσπότη μετὰ ἀπάντησι πληρωμένη νὰ διατάξῃ ἕνα παπᾶς νᾶρθῆ νὰ θάψῃ τὸν Παπαθανάση.

Σὲ λίγο ἐφθασε κ' ὁ ἄλλος παπᾶς κ' ἐξεπέζευσε. Ἐμβῆκε ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἔβαλε τὸ πετραχεῖλί του κ' ἀνέβαινε νὰ διαβάσῃ τῆς εὐχαίς βιαστικᾶ καὶ γλήγορα καὶ νὰ γυρίσῃ γλήγορα ἐπὶ τὴν χώρα γιὰ τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα εἶχε μονοκλήσια ἢ ἐνορία του.

Ἄμα εἶδε τὸν ἄλλο παπᾶ τὸν Παπανικόλα μετὰ λέγει: — Τώρα δὲν με θέλετε ἐμένα; Μπορῶ νὰ φύγω. Καὶ ἐγύρισε νὰ φύγῃ βγάζων τὸ πετραχεῖλί του. Ὁ Γεώργιος τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ λέγει:

— Δὲν θὰ κάμῃς βῆμα, μὴ κοστίξῃς δυὸ δραχμὲς τηλεγράφημα, δέκα ἕξ ὥρες πεζοπορία καὶ ὅ,τι ἔχω νὰ πληρῶσω στὸν ἀγωγιάτη ποῦ σ' ἔφερε. Ἄμα τὸν κηδεύσαμε στὸ καλὸ. Θὰ πῶ μάλιστα τοῦ γιαιτροῦ νὰ μὴ βγάλλῃ μεγάλο λόγο.

— Μὰ τί βγάζουν καὶ λόγους στὸ χωριό; Δὲν θὰ προθᾶσω νᾶμαι αἴριο τὸ πρῶτὸ ἐπὶ τὴν λειτουργία.

— Δὲν πειράζει θὰ εἶσαι μεθᾶριο, ἀπήντησε ὁ Γεώργιος.

— Καὶ πότε θὰ τὸν θάψωμε; ἠρώτησε.

— Τὸ ἀπόγειμα μετὰ τὴν ἀγάπη, τοῦ λέγει καὶ πάλιν ὁ Γεώργιος.

— Μὰ πότε πέθανε;

— Τῆς μεγάλης Παρασκευῆς.

— Μὰ αὐτὸς θὰ βρώμισε, λέγει ὁ παπᾶς.

— Μυρίζει καλλίτερον ἀπὸ λόγου σου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος.

— Ἐ! Γεώργιο, τοῦ λέγει ὁ Παπανικόλας, ἴσως ἴσως!

— Τί ἴσως, Παπανικόλα, τὸν αἰδισιμώτατον ἀπὸ τὸν ἀπάντησα πρῶτον ἐπὶ τῆς χώρας. Τοῦ εἶπα τί τὸν θέλω καὶ μὴ εἶπεν ὅτι εἶμαι καὶ ἄλλοι παπάδες καὶ μπορεῖ νὰ πάρω κανέναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ μου ὠνόμασε τοὺς δυὸ τῆς ἐνορίας του γιὰ νὰ τοὺς ξεσπυρῶ καὶ νὰ σπεύσῃ αὐτὸς τ' αἰρῶνιαν, σημείωσε ὅτι οἱ δυὸ ἄλλοι εἶνε φαμελίτες ἐνῶ τοῦ λόγου του εἶνε ἱερομόναχος. Ἐχει περιουσία ποῦ θὰ τοῦ τὴν φᾶν ἢ ἀνεψιάς του δυὸ ὠμορφόκοριτσα ποῦ ἔχει ἐπὶ τὸ σπῆτι του.

— Δὲν σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, φώναξεν ὁ παπᾶς.

— Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω ἐγὼ, φώναξε δυνατότερα ὁ Γεώργιος καὶ ἔσφιξε τοὺς γρόνθους.

— Καταραμένε.

— Ἄν ἔχω τὴν κατὰ τὴν δική σου ἔχω τὴν εὐλογία ἐκεῖνου τοῦ ἀγίου νεκροῦ. Λοιπὸν ἐκάμαμε τὸ τηλεγράφημα μετὰ τὸν οἰκονόμον ἔτσι:

«Παπαθανάσης ἀρνεῖται κηδεῖται. Ἀθανάσιον ἱερέα Νικολαίικα. Διατάξτε. Ἀπάντησις ἀπλῆ πληρωμένη».

Καὶ ὁ Δεσπότης ἀπήντησε:

Παπαθανάσης μεταδῆτω πάραυτα ἄλλως ἐλθέτω ἀπολογηθῆναι.

Καὶ ἔτσι μᾶς ἦρθε ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ κ' ἂν δὲν ἐρχόσωνται

καὶ σὺ Παπανικόλα ποῖος ξέρεῖ τί θὰ γινόντων ὁ πατέρας, ὁ δάσκαλος καὶ ὁ παπᾶς ὄλων μας. Λοιπὸν παπᾶ μου θὰ φύγῃς μοναχός σου τὸ βράδυ γιὰ τὸν ἀγωγιάτη σου τὸν παρῆλασαν κάτι φίλοι καὶ τοὺς εἶπα νὰ τὸν μεθύσουν. Ἴσως καὶ τὸν ἔχουν τώρα μεθυμένον.

Σκύβει καὶ μὴ λέγει κρυφὰ ἐμένα—φοβᾷτ' ὁ παπᾶς καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπα πῶς ἔνωρίς ἐγθῆς εἶδα κάτι λεροπορευμένους ἐπὶ τὴν ρεματικὰ ποῦ περάσαμε καὶ θὰ κάμῃς γούστο. Καὶ ἀλήθεια τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ἔφυγε ὁ Παπαθανάσης ὅλο κατὰρας.

Τέλος ἔγεινε ἡ κηδεία μετὰ τὴν ἀγάπη, τοῦ ἔβγαλε λόγο ὁ Γεώργιος τοῦ ἔσκησεν ὡς τὸ τέλος τὴν κάσα ὁ Γεώργιος καὶ τὸν θάψαμε μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἱερόν καὶ πᾶν εὐχριστημένους μετὰ δυὸ παπάδες ὁ Παπαθανάσης ποῦ ἦταν φόβος νὰ τὸν θάψωμε χωρὶς παπᾶ.

— Αἶντε τώρα νὰ κοιμηθῆς γιὰ τὴν αὔριον θὰ σηκωθῶμε πρῶτὸ καὶ σὺ ἂν δικαστικῶς ἀντιπρόσωπος θὰ ξενυχτίσῃς αὔριον μετὰ τὴν δικολογίαν.

— Ἄν θέλῃς γράψῃς τὴν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἅμα πᾶς ἐπὶ τὴν Ἀθήνα. Καὶ νὰ τὴν ἐπιγράψῃς ἕνα παπᾶς ποῦ ἔθαψε τοσούτους κόντεψε νὰ ταρῆ χωρὶς παπᾶ.

Πρόσθεσε καὶ αὐτὸ ὅτι ἕνας κρίνος ποῦ φύτρωσε ἐπὶ τὸ κεφάλι του σὲ κάθε στρώσιμον τοῦ ἐπιταρίου κάνει ἕνα μόνον ἄνθος καὶ τὸ βάζομε ἐπὶ τὸ ἐπιτάριο.

Πότες φορές δὲν ἄρχισα νὰ γράφω αὐτὸ ποῦ μὴ συνέβη ἐπὶ μικρὰ μου χρόνια καὶ σταματοῦσα πάντα ἀπὸ πόνου γιὰ τὸ κείνον ποῦ ἐστάθη ὡς πατέρας ἀληθινός ἐπὶ ὅλη μου τὴν ζωὴν.

Αὐτὰ μὴ τὰ διηγήθη τὴν παρεμονὴν τῶν ἐκλογῶν ὁ παρῆλαρος τοῦ χωριοῦ ποῦ ἦμην.

(ΤΕΛΟΣ) ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Α'

Ἐλα νὰ ποτισθῶ ἐπὶ εὐωδίαν τῆς πνοῆς σου, Νεραιίδα μου, καὶ νὰ νοιώσω τὸ καταστάλαμά της τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου νὰ δροσιζῇ. Τὰ μαργαρίτια τὰ μᾶτια σου, πηγὴς φύτρων ἀγάπης καὶ γρητεμάτων, φωλιὲς πόθων καὶ παλάτια ἐρώτων, ἐπὶ μᾶτια μου ἐστῆσαν, καὶ γὰρ σὺ ἀκόρησε μετὰ καταράχους διαμνημόσυνης ὁμοῖα, τῶν καλλιῶν τὴν ἠλιοχρῆση ἀχνάδα, τῆς ψυχῆς μου τ' ἀραχνόφωτον γαλήνην ν' ἀπλώσῃς καὶ τῆς καρδιᾶς μου τοὺς ῥυθμούς τοὺς σβυσμένους, ἄφραστη ἀρμονία νὰ χαρῆσῃς.

Στῶν μύρων σου τ' ἀρίστητα ρεύματα, ἡ ψυχὴ μου κ' ὁ νοῦς μου νὰ λουστοῦν ἄφραση, καὶ στῶν χρωμάτων τῆς ὄψης σου τὰ ξανθὰ καὶ γαλανὰ ξεφρακτώματα στάσου νὰ ῥάνω τὰ μαρμαρένια φίλτρα τῆς ἀγάπης μου, καὶ ἐπὶ τὴν πανηγύριαν τῶν μεδιδαιμότων σου τὸ στερνὸ μου τραγοῦδι ν' ἀφῶσω, καὶ ἐπὶ τῶν βλεμμάτων σου τῶν νεραϊδέων τοὺς μαργαρένους καὶ μυριοκάλητους καθρέφτες τὴν τελευταίαν θωριά τῆς ζωῆς μου νὰ καθρεφτήσω.

Στὰ σγουρόχρῳδα βελούδα τῶν λευκῶν κ' ἀπαλῶν σαρκῶν σου ὡς ποταμίου παραδείσου τ' ἀγγαγῆτα πούπουλα τοὺς ἔρωτες τοὺς ξανθοὺς καὶ τοὺς λευκοὺς πόθους δόσε παλάτια, καὶ χιθιδεῖς τοὺς μετὰ τῶν χειρῶν σου τὰ κρίνα, καὶ μετὰ τὸ ῥοδόσταμα τῶν φιλιῶν σου πότησε τοὺς ἀπὸ τῆς τριανταφυλένης ἀνάθρας τῶν χειρῶν σου. Καὶ ὀλόγυρά σου κάτεχε τοὺς καὶ θῶρε τοὺς νὰ φτερουγίσουν κοπαδιὰ

στοὶ στοὺς παραδείσιους κήπους, τοὺς ἠλιόφρεγγους τῆς ὁμορφιάς σου.

Καὶ λύσε τ' ἀγγελικὰς ἀρμονίας τῆς φωνῆς σου καὶ μάγεψέ με μετὰ τὰ φτερουγίστα περιστέρια τῶν ῥυθμῶν καὶ μετὰ τῶν ἤχων τὴς ἀφάνταστες λιτανείας, κ' ἀπλώσε ἐπὶ τὰ πέλατα τοῦ λευκοῦ κόσμου τῆς ἀθάνατης μουσικῆς τ' ἀνάκουστα κελαδημάτα, ποῦ τ' ἀηδόνια τῆς ἀγάπης στερονολαοῦν ἐπὶ τῆς ξεψυχισμένης ὥρας τῆς ἀνοιξῆς τῆς ζωῆς μας, καὶ τρύγησε καὶ στάλαξε τὰ μελίγλυκα σμάρια τὰ μελισσένια τῶν τραγοῦδιῶν σου, ἐπὶ μαργαρίτιες γλυκερήθρες τοὺς νὰ βυζάζω τ' ἀθάνατον μέλι τῆς νιότης καὶ τῆς ἀγάπης, ν' ἀγκαλιαστῶ τοὺς καινούργιους κόσμους, καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χεινῶπουρου νὰ νοιώσω τῆς ζωῆς μας, ἐπὶ τῆς φωνῆς σου τὸ θλιβερὸν παρᾶπονο.

Ἐλα καὶ ψάλλε μου τὰ μυστικὰ τραγοῦδια καὶ τοὺς ἀγροίκους ῥυθμούς, νὰ τοὺς πάρουν τὰ φτερά τῆς γαλαζίας νοσταλγίας, νὰ τοὺς φέρουν ἐπὶ τὰ σγουρὰ δάση τῆς λησμονίας τῆς περασμένης ζωῆς μας καὶ ἐπὶ τὴν λιθωμένην πολιτείαν τῶν μαρμαρωμένων ἐρώτων μας, νὰ ξυπνήσουν ἐπὶ τὰ πετρωμένα λουλούδια τῶν ὀνείρων τὴς πεταλουδένης ἐλπίδες μετὰ τὰ χρυσταλλωμένα φτερά, καὶ ἐπὶ τὴν χρυσοφειγίαν τῶν μαρμαρένιων δέντρων τῶν πόθων μας τὰ διαμαντωμένα χελιδόνια τῆς ἀγάπης μας, ν' ἀναστήσουν νὰ φτερουγίσουν ἐπὶ τὰ ξόδια τῶν πεθαμένων ῥυθμῶν τῆς καρδιᾶς μας καὶ νὰ μαρμαρένουν τὰ φτερά τοὺς μαρμαρένους τάρους τοῦ νεκρωμένου καιροῦ τῆς νιότης μας, καὶ ἐπὶ τῆς πεθαμένης ἀνοιξῆς τῆς ζωῆς μας μοιρολόγι πιὰ νὰ λαλήσουν.

Τραγοῦδα τοὺς ἀνέρους χοροὺς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν ἐρώτων μας, κ' ἀνάστησε μετὰ τραγοῦδια κ' ἀρμονίας τὴν πεθαμένην ζωὴν τῆς μαρμαρωμένης πολιτείας, τῆς ἀγάπης μας τὰ νεκρωμένα πάθη καὶ τὰ θάμνα ὄνειρά μας, τὴς λυομένης ἐλπίδες καὶ τοὺς χωνεμένους ἡμέρους, καὶ πῆς μου γιὰ τὴς περασμένες ὥρας μας καὶ τοὺς μαρμαρένους ἄνθους τῆς νιότης μας, καὶ τοὺς ἀγύριστους καιροὺς, νὰ κλάψωμε τὰ βασιλευμένα φεγγάρια τῆς ζωῆς μας καὶ νὰ λυώσων ἐπὶ τὰ κρυμμένα τοῦ πόνου καὶ τὰ ἠραίσια τοῦ καιροῦ τὰ κεχλιμαρῆα τῆς ἀγνῆς ψυχῆς μας, ἐπὶ δάκρυα μαρμαρένια νὰ στάλαζον καὶ μετὰ τὴς νοσταλγίας τὴς σπαραχτικῆς γιὰ τὴν φευγάτη ἀνοιξῆ τῆς ζωῆς μας νὰ σβύσῃ κ' ἡ στερνὴ σπῆρα τῆς ἀγάπης ἐπὶ τὴν καρδίαν μας, ἐπὶ τὸν χεινῶπορικόν στριγκλοφυστικὸν τῆς νέκρας καὶ τῆς λησμονίας.

Γύθειο. ΔΑΦΝΙΣ ΜΕΝΑΚΛΑΣ

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

**

Μετὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ταχύτητα, μετὰ τὴν ὁποίαν θάνατο γνώσατε τὸ διήγημα τοῦτο, παρῆλθον διὰ τὴν τεθλιμμένην χήραν καὶ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη τῆς εὐτυχίας της καὶ τὸ σκαρᾶκοντα προσέτι ἡμέραι, ἀπ' ὅτου τὸ ὄζυ καὶ ὀλέθριον δρέπανον τοῦ θανάτου ἔρριψεν ἀπνοὺν εἰς τὸν ἄδην τὸν Λεωνίδα τῆς.

Καὶ ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τοῦ Μνημοσύνου. Τὴν ἑσπέραν τῆς παρεμονῆς, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, προσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν της οἱ συγγενεῖς καὶ πολλοὶ οἰκογενειακοὶ της φίλοι.

Εἰς τὸ αὐτὸ σαλόνιον, ὅπου ἐπρωτοεἶδαμε τοὺς εὐδαίμονας συζύγους καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ ἐπιπλα ὅλα ἦσαν τότε σκεπασμένα μετὰ μαῦρον ὑφασμα, περιώνυμος ζαχαροπλάστης ἐσχεδιάζεν ἐπὶ τῶν ἐντὸς ἀργυροῦ δίσκου κολλυβίων μαρμαρένινον τύμβον καὶ πρὸ αὐτοῦ γονυπετῆ καὶ κλαίουσαν τὴν ἀπαρηγόρητον χήραν.

Ἐξω, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐκάθητο οἱ ἐπισκέπται, ἄφρονι καὶ περιλυποὶ ὡς μετανοοῦντες Φαρισαῖοι, ἀκούοντες τὴν μελανεμονοῦσαν πενθερὰν τοῦ ἀποθανόντος.

— Ναι, ἔλεγεν αὐτὴ μετὰ ὑπὸς ἐπιβλητικόν, τὸ ὅποῖον δὲν ἐπέδεχτο οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἢ ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχε κέχει τὸ καυμένο τὸ κορίτσι μου εἰς τὸν Λεωνίδα σου, εἶμαι ἀπερίγραπτος, μοναδικῆ, σπανία. Πῶς φοβοῦμαι! Δὲν θὰ τὸ βλαστᾷ. Θὰ πάθῃ ἡ υἱεία του. Ἡμαρτον, Θεέ μου, ἡμαρτον! Καλέ, καμμὰ φορὰ κανεῖς ἔχει δίκαιον νὰ λησμονῆ τοὺς πεθαμένους καὶ νὰ λυπᾶται μόνον τοὺς ζωντανούς.

— Ὁρθότατα, πολὺ ὀρθότατα σκέπτεσθε, κυρία μου, ἀπήντησε ἕνας νεαρός ἐλεγειογράφος, ἐνθουσιώδης λάτρης τῆς ρομαντικῆς σχολῆς. Πολὺ φρονίμως ὀμιλεῖτε, ἄλλως τε συμφρονεῖ μετὰ τὴν γνώμην σας καὶ ὁ ἀείμνηστος Παπαρηγόπουλος, ὅστις λέγει:

«Ὅταν νεκρὸς διέρχεται, πρὸς τί, πρὸς τί θρηνεῖτε; Ἄν ἡ ψυχὴ σας ἢ δεῖλῃ τὸν θάνατον φοβῆται, κείτε μοι, εἰπέτε μοι τί ἡ ζωὴ ἀξίζει, ὅταν τις ζῆ χωρὶς νὰ ζῆ καὶ δίχως νὰ ἐλπίζῃ;»

Ἡ ὡς ἀπολιθωμένη μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης σιωπῶσα χήρα εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων τούτων δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀνθέξῃ καὶ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς της καὶ ὀλοφρομένη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον ἀνάζητοῦσα ἀναψυχῆν.

Ἐξω ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο γλυκιά. Τὰ ἄνθη, τὰ πτηνά, ὁ κόσμος ὅλος εἶσιγα καὶ ἡ σιγὴ αὐτὴ ἐλίχνυεν ἠδυπαθῶς τὴν ἀνοῦσαν φύσιν.

Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἐδράνου, ἐσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖράς της καὶ μετὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, ἄτινα σφριγηλὰ ἐσκίρτων ἐπὶ τῆ ἀφίξει τῆς ἀνοιξῆς ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῆ παρουσίᾳ τῆς νυκτερινῆς ἐπισκέπτιδος, ἠρχισε νὰ βλεπῇ ρεμβάζουσα τὴν οὐρανοποροῦσαν σελήνην.

Ἄρα γε ἐν τῆ σελήνῃ δὲν κατῴκει τώρα καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Λεωνίδα της καὶ ἀπ' ἐκεῖ δὲν τὴν ἐβλεπε πάσχουσαν καὶ κλαίουσαν δι' αὐτόν;

— Ὁ, πόσας φανταστικὰς ιδιότητας ἀποδίδει μία νεαρὰ καὶ εὐφράντατος χήρα εἰς τὸν αἰδιμόν συζυγόν της καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃ τὸ ἀτύχημα νὰ χηρεῖται ὑπὸ τοιαύτης δυσμενῆς καὶ ἀπαισίας συνθήκας.

Τὸν νομίζει στεφανηφόρον Χερουβεὶμ, φωτοβόλον ἀστέρα, μακάριον, ὅστις ἠδικεῖτο νὰ ζῆ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τώρα εὐφραίνεται εἰς τὰς μονὰς τῶν δικαίων, πολλὰς δὲ καὶ τὸν φθονεῖ διὰ τὴν ὀλιβιότητά του καὶ τὸν ἀποκαλεῖ—τὸν συχωρημένον—σκληρόν, ἴσως διότι δὲν εἶχεν ὁ ἀνυπόμονος τὴν μακροθυμίαν καὶ τὴν συγκατάβασιν νὰ ζῆσῃ ἀκόμη ὀλίγον ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ τῷ φορέσῃ τὸν μαρτυρικὸν στέφανον ἰδιοχειρῶς αὐτὴ—ὦ συγγνώμην!—διότι τὴν ἐγκατέλιπε τόσον προῶτως.

Εἶναι περίεργον, ἀλλὰ καὶ ἀληθές, ὅτι αἱ τοιαῦται πισταὶ καρδίαι, διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἶναι ἀχάριστοι, τοὺς ἀπουσιάζοντας τὴν αἰώνιον ἀπουσίαν περιλημένους καὶ πολυκλαύστους συζύγους των, τοὺς νομίζουν ἀξίους ὄχι μόνον ἀνδριάντος, ἀλλὰ καὶ ἀποθεώσεως ἀρκεῖ μόνον ὁ νεοχειροτόνητος αὐτὸς Θεὸς νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ ἄγνωστον, μετὰ τὸ ὅποῖον δὲν συγκοινωνεῖ ὁ μάταιος αὐτὸς κόσμος, καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ κίνδυνος ὁ πολυθρήνητος καὶ ποθητός αὐτὸς νεκρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ αἰφνιδίως εἰς τὴν οἰκίαν του.

Αθήνας από την ουρανίαν έκστασιν τὴν ἐπανεφερεν εἰς τὴν κοιλιάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος ἐλαφρὸς καὶ γοργὸς θροῦς τῶν φύλλων. Ἐνόμισεν ὅτι κάποιος ἤρχετο βιάσιος. Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤκούοντο οἱ βηματισμοί, καὶ εἶδε μὲ δειλίαν. Οὐρανέ! Ἦτο καὶ πάλιν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἀρεϊμάνιος καὶ ὠραῖος ἀξιωματικός.

Ἄποια βεβήλωσις!

Ὁ ἀνέριος γυναικωθήρας οὔτε τὴν μόνωσιν οὔτε τὸ πένθος τῆς ἀσθενοῦς γυναικὸς ἐσεβάσθη, ἀλλ' ὡς κάπρος κινιόμενος, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ κατακτήσῃ ἐξ ἐρόδου κενεὰ φρούριον, ὤρμησεν ἐπ' αὐτῆς ἀκατάσχετος, διὰ μιᾶς περιέβαλε μὲ τὸν βραχίονά του τὴν ὄσφυν τῆς καὶ ψιθυρίζων λέξεις ἀσυναρτήτους ἐτόλμησε νάσπασθῇ πυρετωδῶς τὴν χεῖρά της καὶ ἐν ἀκραιεῖ εὐρέθη γονυπετῆς ἐνώπιόν της.

Ἐκεῖνη ἠγέρθη ὠριγισμένη καὶ φρονήρης· τὸν ἀπόθησεν ἀποτόμως καὶ ὤρμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Μόλις ὅμως ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, σκεφθεῖσα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἐπιτιμήσῃ διὰ τὴν ἀκατανόμαστον αὐτὴν πρῆξιν του, ἐστάθη καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

Ἄλλ' οἶμοι! Μόλις τὸν εἶδε καὶ πάλιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, σιωπῆρον, ἀκίνητον καὶ πάγκαλλον, ὡς ταξιδιάρχη τῶν οὐρανοῦ, ἢ πιστῆ, ἢ ἀφωσιωμένη, ἢ τελοῦσα αὐριον τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀληθινοῦ ὁμοῦ τῆς χήρας, ἐγοητεύθη καὶ ὡς παρὰ ὄραον ὁμήσασα πρὸς αὐτὸν τὸν ἐνηγαλίσθη σφιγτὰ-σφιγτὰ, φωνάζουσα:

— Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ. Εἶμαι ἰδική σου. Σῶσέ με!...

Ἄλλ' ἀφινιδίως καὶ ἀπροόπτως ἠκούσθη μία βραχνὴ φωνή·
— Κλαιιλία! Κλαιιλία! Τί ἔπαθες; Εὐπνά! Δὲν ἀκούεις; Εὐπνά!

Καὶ ἐκεῖνη ἀποσύρουσα τοὺς βραχίονά της καὶ οἰονεῖ λυπούμενη, διότι ἡ ἀχαρὶς πραγματικότης τῆς ἀφῆρει μίαν γλυκεῖαν εὐτυχίαν, ἤνοιξε τοὺς ὀρθαλομύς της καὶ ἐψιθύρισε χασμιωμένη:

— Οὐρ! ἐσύ εἶσαι, καυμένη Λεωνίδα; Κ' ἐβλεπα ἕνα τὸσον ὠραῖον ὄνειρον. Γιατί νὰ μὲ ζυπνήσῃς;

— Μὰ τί ἐβλεπες; Ἐσύ πῆγες νὰ μὲ σκάσῃς ἀπὸ τὸ σφίξιμο. Τί ἐβλεπες, ἔς τὸν Θεό σου;

— Τί ἐβλεπα; Οὐμ! Τί ἐβλεπα; Νά, ἐβλεπα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃς μόνος εἰς τὸν Παράδεισον καὶ διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι θά σου εἶμαι πιστὴ καὶ πέραν τοῦ τάφου, σὲνηγαλιζόμεν σφιγτὰ-σφιγτὰ...

— Μὰ τί ζωηρὰν φαντασίαν ποῦ ἔχετε σεῖς αἱ γυναῖκες. Ὁ, τι σκέπτεσθε ζυπνητές τὸ συνεχίζετε καὶ εἰς τὸν ὕπνον σας.

— Ἄλλὰ γιατί νὰ μὲ ζυπνήσῃς; Ὡ, τὸ ὠραῖον, τὸ λαμπρὸν ὄνειρον...

— Καλὰ, καλὰ, κοιμήσου τώρα καὶ αὐριον βλέπουμε τὸν ὄνειροκρίτην.

Καὶ ἐστράφη ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν τοῦ ὁ νεόνυμρος σύζυγος καὶ ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ ρογχαλιζῆ μελωδικωτάτα.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

P. H. E. LEGRAND

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ ΦΩΒΕΛ

(Συνέχεια)

Δὲν ἐπέτυχε μὲ τὴν ζητούμενην ἀρχαιολογικὴν ἀποστολήν, ἀλλ' ὅμως τῆ ἐνεργείᾳ τοῦ Le Chevalier παρεσχέ-

θησαν αὐτῷ τὰ μέσα ὅπως ἐπανεβῆ εἰς Ἑλλάδα. Ὁ ἄλλοτε γραμματεὺς τοῦ Choiseul, ἄλλοτε μεταναστάτης ἀπέλαβε τῆς εὐνοίας τῶν ἰσχυρῶν. Συνέστησεν λοιπὸν αὐτὸν πρὸς τὸν κ. d' Hermaut, διευθυντὴν τοῦ τμήματος τῶν ἐμπορικῶν ἀναφορῶν, καὶ ἔνθερον τῶν νομισμάτων ἐραστήν· τὸν ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς τὸν Ταλλεϋράνδον. Ἐνεκα δὲ τῶν συστάσεων τούτων, ὁ Φωβέλ διωρίσθη τῆ 26 θεριστοῦ, ἔτους I', εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ὑποπρακτορεῖον.

Ἦρεμος περὶ τοῦ μέλλοντος, διήλθε ἐβδομάδας τινὰς εἰς Nouvion. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους I' ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, μετὰ ἕνα δὲ μῆνα ἦτο εἰς Μασσαλίαν, ἔνθα ὅλως ἀπροσδοκῆτως εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Γάσπαρην, ὅστις ἐπιβεβαίωσεν αὐτόν, ὅτι διὰ ψήφισματος τῆς 17 τρυγητοῦ, ἔτους IA', ἀνέλαβε τὸν τίτλον καὶ τὰ καθήκοντά του.

Ὁ Φωβέλ ἐξεμάνη· ἔγραψεν εἰς τὸν Le Chevalier, τὸν Ταλλεϋράνδον, τὸν d' Hermaut, ἐκφραζόμενος διὰ πικρῶν λόγων καὶ κατὰ τοῦ Γάσπαρη (!) πρὸ πολλοῦ μῖσος, προελθὼν ἐκ ζηλοτυπίας, ὑπῆρχε μετὰ τὸ ἄλλοτε προξένου καὶ τοῦ ἄλλοτε πράκτορος τοῦ Choiseul. Ὁ Le Chevalier, πρᾶντων τὸν προστατευόμενόν του, τὸν ἐπιπλήττει διὰ τὴν ἀπρεπῆ αὐτοῦ γλῶσσαν: «Ὅτε εἶσθε ἐν Ἀθήναις, γλίσχρως πληρωνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων πρέσβειων, δὲν εἰσθε βεβαίως λίαν εὐτυχῆς ὅτε οἱ Τούρκοι ἔθρασσαν τ' ἀριστοτεχνήματα σας καὶ διήρπασαν τὰ χειρόγραφα σας, βεβαίως δὲν εὐρίσκασθε εἰς κρείσσονα θέσιν. Ἀρκέσθητε λοιπὸν σήμερον εἰς ὅ,τι ἡ κυβέρνησις πράττει χάριν ὑμῶν καὶ μὴ ἀναμηνύεσθε εἰς τ' ἄλλοτρια... Σκέφθητε λοιπὸν καὶ πρᾶντες τὴν ἐξημένην κεφαλήν σας, ἐὰν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς συμβουλὰς, αἰτινας καὶ ἄλλοτε ἐφάνθησαν ὑμῖν χρήσιμοι». Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὁ Le Chevalier ἐξηγεῖ τί συνέβη: «Ἀναμιθῶν ὁ κ. Γάσπαρης διατηρεῖ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ τίτλον τοῦ ἐπιτίμου πράκτορος. Εἶναι ἡ μόνη ἱκανοποίησις ἢ παρεχομένη αὐτῷ, ἀφ' οὗ οὔτε μισθὸν, οὔτε οἴκημα, οὔτε ὀδοπορικὰ λαμβάνει...» Ἐν συντόμῳ ὁ Γάσπαρης ἀπελύθη ἀργίως μετὰ 40 ἐτῶν ἀμισθον καὶ ἐπαχθῆ ὑπηρεσίαν, καίτοι ἐπέδειξε δημοκρατικώτατα φρονήματα ἐν Ἀθήναις διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως· ἐν ᾧ δ' ἐστενοχωρεῖτο κατατρίβων τὸν χρόνον ἐν Μασσαλίᾳ, καὶ ὑποκρινόμενος ὅτι δὲν κατενόει τὴν προσγενομένην αὐτῷ προσβολήν, ὁ Φωβέλ ἀνεχώρησε ἐκ Τουλῶνος τῆ 8 παχωῶδους, ἔτους IA', διὰ τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν. Πλὴν τοῦ ἐπισήμου τίτλου, συναρτήσθη ἐκ Γαλλίας καὶ τὴν φιλίαν πολλῶν σοφῶν, τοῦ Barbié de Bocage, τοῦ Mougez, τοῦ Le Chevalier, ὡς καὶ τὴν φιλίαν κυρίας τινός, ἧς αἱ ἐπιστολαὶ τὸ μὲν περὶ τὸ δὲ ἐμμετροὶ φαῖδρύνουσι τοὺς τόμους B' καὶ Γ' τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

Τὸ ταξείδιον τοῦ ὑποπράκτορος ἦτο πλήρες περιπετειῶν⁽²⁾. ἐναυάγησε ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Μωρέως, παρὰ τὸν κόβο-Ματαπᾶ καὶ παρέμεινε πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸν κόλπον τῶν Βοιωτῶν, ὅπου ὀλίγου δεῖν συναλαμβάνετο ὑπὸ τῶν Ἀγγλων τῆ 11 χιονώδους ἦτο εἰς Ἀκαρόνελλια, τῆ 27 εἰς Θορικόν, τῆ 28 εἰς Ἀττικὴν.

Τὰ προξενικὰ καθήκοντα τοῦ Φωβέλ κατὰ τὸ δεύτερον τρίμηνον τοῦ ἔτους IA' ἀτίνα εἶδει νὰ ἐκτελῆ μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, οὐδέποτε παρέσχον αὐτῷ πολλὰν ἐργασίαν, παρεπονέοντο ἐνίοτε ἐν τῷ ὑπουργείῳ περὶ τῆς σπανιότητος τῶν ἐκθέσεων του· ἀλλὰ περὶ τινος νὰ

(1) Ἐν τῇ ἐπιστολῇ μάλιστα τοῦ Hermaut (4 ἡμιχλώδους ἔτ' X) διατηρούμενη ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν. Φάκελλος Φωβέλ.

(2) Papiers, VIII¹, n° 13.

γράφῃ; Ἡ ἀποικία τῶν Ἀθηναίων ἀντὶ ν' αὐξάνῃ, ἐσθένυτο⁽³⁾, τῆς δ' Ἀττικῆς ἐκτός τῆς μεγάλης εὐρωπαϊκῆς κινήσεως οὐσίας, ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις δὲν εἶχεν ἐν αὐτῇ πολιτικὰ συμφέροντα. Τὰ πλοῖα αὐτῆς δὲν ἐπεραινόντο πλέον ὡς ἄλλοτε τὰ τοῦ Βασιλέως, οὔτε εἰς Πειραιᾶ, οὔτε εἰς Μανδρί (*) (Mandrie), ὑπὸ διπλωματικῆν δὲ ἔποισιν, τὸ ἔργον, τοῦ προξένου, ἔργον ἱκανῶς ἀπραγμον, περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ δηλοῖ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγε τῷ ἀθηναϊκῷ κοινῷ τὸ ἐκ Δύσεως ἀφικνούμενον ταχυδρομεῖον. Ἡ δ' ἐντύπωσις αὕτη οὐδέποτε ἦτο ἡ προσδοκώμενη ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ὑπεροφίας: «Τὰ πολεμικὰ δελτία, ἄτινα ἔλαβον ἄχρι τοῦδε, γράφει ὁ Φωβέλ τῆ 22 Ἀπριλίου 1806, ἀνερχονται εἰς τριάκοντα ἔξ. Εἰς τὰς ἐν αὐτοῖς ἐμπεριεχομένας καταπληκτικὰς εἰδήσεις ἔδωκα πᾶσαν δυνατὴν δημοσιότητα ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἀπητῆτου τῶν Ῥώσων, ἐρειδομένη ἐπὶ εἰδήσεων ἀντιθέτων πρὸς τὰς τῶν δελτίων, διαδοθεῖσιν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν μας καὶ παραφύρωσ δεικτῶν γενομένων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (τόσον μᾶς ἀγαπᾶσι!)⁽⁴⁾ καθίστα ταύτας δυσκόλως πιστευτάς» τῆ δὲ τὸ Δεκεμβρίου, 1807: «Μεγάλως ἀπικτῶ δυσχερεῖς ὅπως ὑποστηρίζω τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους, τὸ τελωνεῖον εἶναι αὐθαίρετον, ἡ μεροληψία ἐν τῇ δικαιοσύνῃ εἰς τὸ κατακόρυφον, αἱ συμβάσεις μας περιτρονούνται. Εἰμὲθα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν βοεβόδα τινὸς «καταστάτης» προπετοῦς ἔνεκα τῆς ἀτιμωρησίας, καὶ ἀφομοιούμεθα πρὸς τοὺς ὑπηκόους τῶν Τούρκων, τοὺς βασιλιάδες. Καίριος εἶναι δι' αὐστηρῶν διαταγῶν, διὰ τιμωριῶν ἀκόμη νὰ ἐπανακητήσωμεν τὰ δικαιοῦματά μας. «Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Hughes, εὐρισκόμενος ἐν Ἀττικῇ περὶ τὰ μέσα τοῦ 1812 καὶ παραστὰς εἰς τὴν ἀφίξιν τοῦ ταχυδρομεῖου, οὕτω πῶς εἰκονίζει τὴν τῶν πνευμάτων κατάστασιν: » ὑπῆρχον τότε δύο κόμματα

(3) Περιελάμβανε τῆ 20 9βρίου 1816: τὸν καπουκῖνον Paul d' Iure· τὸν δραγουμάνον καὶ ἀρχιγραμματέα Πέτρον Γάσπαρην· τὸν Δομνικὸν Ὀριγῶνην, ἐμποροπλοίαρχον, ἀποτέρους νυμφευμένους πατέρας τέκνων· τὴν χήραν Roque ἔχοισαν υἱὸν καὶ θυγατέραν· τὴν γήραν Masson, ἧς τὰ τέκνα εἶναι ἐν Γαλλίᾳ· τὴν γήραν Giraud, ἧς θυγάτηρ τις ἐνυμφεῖται Ἴταλόν ὑπήκοον Ἀγγλον, καταγόμενον ἐκ Ῥώμης νυμφευθέντα συμπολίτην αὐτοῦ· ἕνα Γενοάτην νυμφευθέντα Ἴσπανίδα, Γάλλους ὑπηκόους. Αἱ θυγατέρες τοῦ μακαριτοῦ Ἀνδρέου Mertrude, ἐνυμφεῖσθαι ἡ μὲν Ἑλληνα, ἡ δὲ Ἴταλὸν ἐκ Βολώνης, ὑποπρέξον τῆς Νεαπόλεως, καὶ δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς τὸ ἔθνος.

(4) Αἱ λέξεις αὗται «τόσον μᾶς ἀγαπᾶσι» δέονται σχολίων ἰδοῦ τί γράφει ὁ Félix Beaujour, κοεῖσων πολιτικῶν τοῦ Φωβέλ καὶ οὐχὶ τόσον ἰδιότροπος (Cartons du consulat de Salonique, 25 καρποδοῦτο ἔτους Δ'): «Ἡ ἐστερημένη ἀποδείξεων κατηγορία αὕτη (κατὰ προξενικῶν πράκτορος)... πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸ παλαιὸν μῖτος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ γαλλικοῦ ὀνόματος. Τὸ μῖτος τοῦτο τ' ἐστὶν εἶδος καὶ κοινὸν ὥστε πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἡμέτερα ἰδούματα θὰ κατεστρέφοντο ἐὰν οὗτοι ἐπὶ στιγμῆν ὑπερίσχυον. Ὑπάρχει μετὰ αὐτῶν καὶ ἡμῶν συναγωνισμὸς ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ἀντιπάθεια χαρακτῆρων, διαφορὰ πολιτικῶν δεσμῶν· τόσον δ' ἐπέδρασαν αἱ ἠθικαὶ αὗται αἰτίαι ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἡμῶν ἐπὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς διαγωγῆς των, ὥστε δύναται τις εἰπεῖν ὅτι δὲν ὑπάρχει δεσποτικὴ κυβερνησις εἰς τὸν κόμην μισοῦσα ἡμᾶς πλέον τοῦ λαοῦ τούτου. Ἐὰν εἶναι τόσον πειθῆνιοι καὶ χυμπεῖς πρὸς ἡμᾶς ἐν Θεσσαλονίκῃ, τοῦτο προέρχεται διότι ζῶμεν ἐναυθα ὑπὸ καθαρώς τουρκικῆν πολιτείαν ὅπου ὑπάρχει πάντοτε ὑπεράνω αὐτοῦ χυλῶδινος βραχίον. Μὴ μὲ ἐκλάβητε ὡς προκτελιγμένον κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐπειρῶθην νὰ παρίδω τ' ἀμαρτήματα αὐτῶν πάντοτε χάριν τῶν ἀρετῶν, τῶν προτερημάτων τῶν προγόνων αὐτῶν. Ἀλλὰ ζῶ μετὰ αὐτῶν, περιήλθον τὰς χώρας τὰς ὁποῖας κατοικοῦσι, καὶ ἐπέστην, ἄκων, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς χειρότερος καὶ δολιώτερος λαὸς αὐτοῦ...» ἀπεμάρθωμεν νὰ ὁμιλῶμεν διὰ τοιοῦτου ὕφους περὶ τῶν Ἑλλήνων.

(*) Μανδρί ὀνόμαζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Φωβέλ, καὶ σήμερον ἐτι ὀνομάζουσιν οἱ ναυτικοὶ τὸν λιμῆνα τοῦ Θωρικοῦ παρὰ τὸ Λαύριον, εἰς αὐτὸν κατέφευγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ τῆς Δύσεως εἰς Κωνσταντινούπολιν πλέοντα, ὅτάναι οἱ Βόρειοι ἄνεμοι ἐμποδίζον τὴν πρὸς Β πορείαν. Βλ. Α. Κορδέλλα Le Laurium σ. 13 Aldeuhoven, Haudbuch für Reizeude in griechelaud, B', σ. 602. (E. M).

ἐν Ἀθήναις, τὸ Γαλλικὸν καὶ τὸ Ἀγγλικὸν ὁ Signor Lusieri ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ δευτέρου, ὁ δὲ κ. Φωβέλ τοῦ πρώτου· οὗτος ὑπεσχέθη νὰ παραθέσῃ μέγα γεῦμα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἅμα τῇ εἰδήσει ὅτι τὰ γαλλικὰ ὄπλα ἐθριάμβευον ἐν Ῥωσσίᾳ· ἀλλ' αἱ ὑπὸ τοῦ Ταρτάρου κομισθεῖσαι ἐφημερίδες καὶ αἱ πολιτικαὶ ἐπιστολαὶ ἐμηδένισαν τὸ ὠραῖον σχέδιον τῆς προσδοκωμένης ἐορτῆς καὶ ἠθρονον τὴν ἀντίθετον μερίδα⁽¹⁾.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἐλλείψεως πολιτικῶν συμφερόντων οὔτε ἐμπορικὰ τοιαῦτα ὑπῆρχον. Διαρκούσης τῆς προξενείας αὐτοῦ εἰς μόνον ἔμπορος Γάλλος παρουσιάσθη, ὁ Roque de Carcassonne, ἀποθανὼν τῷ 1845· ἐπὶ δεκατετραετιᾶν δὲ οὐδ' ἀπαξ ἢ σημάκι ἡμῶν ἐθεάθη ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Αἰγαίου, μὴ ὑπαρχούσης δὲ θαλασσίας ἀστυνομίας, ἡ πειρατεία ὅλον ἐν ἠύξανεν, οἱ δ' Ἑλληνας ἐπιτήδειοι ὅπως ἐπωφελῶνται τῶν ἀμιφύβλων περιστάσεων, ἦσαν κύριοι τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀνατολῆς. Ἄλλως τε αἱ Ἀθήναι, χώρα πτωχὴ, ὀλίγα κατηνάλισκε, οὐδὲν δὲ σχεδὸν παρήγε⁽²⁾. Μετὰ τὴν Παλινορθωσιν, ἀσπασίως γενομένην δεκτὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἱ Γαλλικοὶ στόλοι ἀνεφάνθησαν ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου καὶ κατεδίωξαν τοὺς πειρατὰς. Πλοῖα τινὰ ἐμπορικὰ ἐρριψοκινδύνευσαν ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνῃ, δύο δὲ Γαλλικὰ τὰ πρῶτα ἀπὸ τοῦ 1803, ἦλθον νὰ φορτώσωσιν ἐν Πειραιεῖ τῷ 1818, ἀλλ' ἐπὶ τῇ προράσει ὅτι ἡ ἐξγαγωγὴ τοῦ ἐλαίου ἀπηγορεύετο, ὁ βοεβόδας μυρίας παρεμβάλων τῷ πλοιαρχῷ δυσκόλιαν κατέσχε τὸ φορτίον, ἀπεβίβασε καὶ ἔθληκεν αὐτὸ εἰς τὰς δημοσίας ἀποθήκας· ἡ δίκη διήρκεσε πλέον τοῦ ἔτους.

Ἐν συντόμῳ τὸ ἔργον τοῦ ὑποπροξένου Φωβέλ, μέχρι τοῦλάχιστον τῆς ἐπαναστάσεως, ἦτο μηδαμινώτατον. Πλὴν τῆς ἀρχαιολογίας, τέσσαρες ἢ πέντε μόνον ὑποθέσεις, ὧν αἱ μὲν γελοῖαι, αἱ δὲ τραγικαὶ διέκοψαν τὴν δεκαεκαετη μονοτονίαν. Τῷ 1806, ὁ père Urbain ἐκ Γενοῦσης, ἠγούμενος τῶν Καπουκῖνων, καὶ ἐναντία τῶν Γάλλων φρονῶν, συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μετὰ τῆς συζύγου Ἑλληνος τινος ὑπηρετοῦ ἀπεστάλη δ' εἰς Κωνσταντινούπολιν τῶν ἐν Ἀθήναις ὀνειδιζόντων αὐτὸν ἐπὶ τῷ συμβάντι. Τῷ 1809, ὁ Φωβέλ ἐρίσας πρὸς τὸν δραγουμάνον αὐτοῦ Πέτρον Γάσπαρην, τὸν ἀπέπεμψε τῶν Ἀθηναίων, μόλις δὲ διηλλάγη μετ' αὐτοῦ τῷ 1815. Τῷ 1812, δεχθεὶς τοῦτον φρονέσαντα ἕνα τῶν σημανόντων Ἑλλήνων, ἀπεκλείσθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας ὑπὸ τῶν παρωρισμένων Ἑλλήνων, ἐπιδεικνόντων, λέγει, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην «τὸ κατὰ τῶν Γάλλων μῖτος αὐτῶν». Τῷ 1820, συνεπέα διαφορᾶς νεαροῦ Γάλλου πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ αὐστριακοῦ προξενείου διεπληκτίσθη μετὰ πολλῶν συναδέλφων του· ἠπειλήθη μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ οἴκου του, ὑπὸ τοῦ πολιτοῦ Ὀριγῶνη προξένου τῆς Ὀλλανδίας, «Κόρσου καὶ ἄλλοτε πειρατοῦ». ὅστις ἐνήδρευσε αὐτὸν κατὰ τὸν ἔσπερινόν του περίπατον ὀπλισμένος. Πλὴν τῶν μηδαμινῶν τούτων ἐπιθέσεων, ἐν αἷς φαίνεται ὁ Φωβέλ ἐπέδειξε πολλὴν ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ ὀλίγην ὑπομονήν—ἐπιπληττόμενος ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς πρεσβείας, ἢ ἔρευνα καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ἀρχαιοτήτων, μετὰ καὶ πρὸ τοῦ 1803, ἦτο ἡ κυρία τοῦ βίου αὐτοῦ ἐνασχόλησις. Διὰ τοῦ προξενικοῦ τίτλου καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ παρεχομένου αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, κατέστη ὅ,τι ἠύχετο: «διπλωματοῦχος καὶ ἐμμισθος ἀρχαιολόγος».

(Ἀκολουθεῖ)

(1) Hughes, Voyage, μετὰφρ. γαλλ. (1824), Α', σ. 433.

(2) Βλ. τὰς προξενικὰς ἐπιστολάς τοῦ Φωβέλ (24 Μαΐου καὶ 10 9βρίου 1810) ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς χαρτοθήκαις τῶν Ἀθηναίων ἐκθεσίν τινα τοῦ Beaujour τῆς 24 Ἰουλίου 1817, ἀποφαινόμενος ὅτι ἡ Ἀττικὴ εἶναι πλέον νεκρά, καὶ συμβουλευόντος τὴν ἐγκατάστασιν ἐμπορικῶν οἰκῶν κατὰ προτίμησιν εἰς Μωρέαν, καὶ οὐχὶ πλέον ἐν Νεαυλίῳ καὶ Κερκύρᾳ, ἀλλ' ἐν Πάτραις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο Έν Βερολίνο διαπρεπής ποιητής κ. Κλέων Ραγκάβης ως εξέως κρίνει τὰ ἄρτι ἐκδοθέντα «Διηγήματα» τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου ἐν μακρῇ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ 10/22 Μαρτίου 1899

... «Καίτοι μόλις ἐπαρκῶν εἰς τὸ βῆρος τῆς ὑπερσίας καὶ τῆς κατὰ τὸν χειμῶνα τεραστίως ἐνταῦθα κοινωνικῆς κινήσεως ἀνέγκων ἤδη τὰ Διηγήματα ὑμῶν, λέγω δ' ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπαινετικῆς τάσεως ὅτι τὰ ἔργα ὑμῶν ταῦτα μὲ κατέβηξαν, μοὶ φαίνονται δὲ προωρισμένα ὅπως καταλάβωσιν ἐπιζήλον θέσιν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας, ὅπερ παρ' ἡμῖν μόλις ἀκόμη ἀντιπροσωπεύεται. Πάντων τῶν διηγημάτων, ἅτινα ἀνέγκων, ὁ μῦθος ἐστὶ πρωτότυπος καὶ ἐνδιαφέρον, ἡ πλοκὴ ἐντεχνος, ἡ ἐξέλιξις γοργή καὶ μετὰ καλαισθησίας κεχρωματισμένη καὶ ἡ γλῶσσα τέλος ἐπιμελημένη, ὅσον ἀποβαίνει τοῦτο δυνατὸν εἰς τοιαύτας συνθέσεις. Ἰδίως βαθεῖαν μοὶ ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν ὁ Κωδωνοκρούστης καὶ ἡ Τελευταία χαρὰ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα. Συγχάρω ἐκ καρδίας, καὶ εἰμι πάντοτε

ὁλως ὑμέτερος
ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀχιλλέως Παράσχου Ποιήματα

Θεωρεῖται βεβαία ἡ ἐκδοσις τῶν ἀνεκδότων τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου ποιημάτων. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅστις ἐλάτρευσε τὸν ποιητὴν ζῶντα κ' ἔχουσε δάκρυα ἄλγους παρὰ τὸν σῶρον τοῦ γονυκλινῆς, θὰ ἀκούσῃ μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν τὴν εἰδησίαν μας αὐτήν.

Καὶ ὀφείλεται ἐξαιρετικὴ τιμὴ εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων ὅστις ἐψήφισε ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν χρηματικὸν ποσόν. Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν εὐγενῆ ταύτην τοῦ Δήμου πράξιν θὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ ὁμογενεῖς μας. Πρὸς τοῦτο κατηρητίστη ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκριτῶν δημοσιογράφων.

«Κρυσταλλίται»

Ἐχει γίνῃ τόσος λόγος εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον διὰ τὴν κομψὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων τῆς δεσποινίδος *Μαρίκας Πιπίτζα*, ὥστε κρίνομεν πᾶσαν ἐπεξήγησιν τοῦ τίτλου περιττήν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔπαινοι μόνον ἔχουσι γραφῇ διὰ τὸ ποιητικὸν τάλαντον τῆς Δος Πιπίτζα, οἵτινες ἐν τούτοις ὅσον δίκαιοι καὶ ἂν ἦσαν ἐκίνησαν τὸν γόλον μερικῶν. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἔγκαιται οὔτε εἰς τοὺς ὑπερβολικοὺς διθυράμβους, οὔτε εἰς τὴν ὀλοσχερῆ ἀπάρνησιν τῆς ποιητρίας. Διότι ἡ ποιήτρια τῶν «Κρυσταλλιτῶν» δὲν πρέπει νὰ κριθῇ μὲ τὸν συνήθη πῆχυν τῆς κριτικῆς. Μᾶς παρουσίασε κατὰ νέον καὶ ἐντελῶς πρωτότυπον δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον. Μᾶς ἀπεκάλυψε μίαν πτυχήν τῆς γυναικείας καρδίας, καθαρὰν καὶ διαφανῆ καὶ ἀνέλικτον. Εἶναι τόσον ἀγνωστον πρᾶγμα δι' ἡμᾶς, τί κρύπτεται εἰς τὰ ἀβρὰ στήθη μίᾳς γυναικὸς καὶ τόσον ἰδιότροπος παρίσταται καὶ μὲ τόσας ἐναλλαγὰς καὶ ἀπροόπτους μεταποιήσεις ὁ αἰσθηματικὸς κόσμος τῆς γυναικείας καρδίας ὥστε ἀποτελεῖ ὅλως ἰδιαιτέραν τέρψιν καὶ ἡ ἐλαχίστη αὐτοῦ ἀποκάλυψις. Καὶ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν μερικὴν ἀληθῶς, ἀλλὰ τελείαν μᾶς τὴν ἔκαμαν οἱ τρυφεροὶ στῆθοι τῆς Δος Πιπίτζα. Μᾶς εἰδείξε, πῶς αἰσθάνεται καὶ πῶς ἀγαπᾷ καὶ πῶς ζηλοτυπεῖ καὶ πῶς ἀπογοητεύεται καὶ τί ἐπιθυμεῖ μίᾳ ἐρωτικῇ γυναικῇ. Καὶ μὲ πολλὴν ἀβρότητα καὶ μὲ ὄλην τὴν διαφάνειαν παρθενικοῦ αἵθερος ψάλλει εἰς τοὺς «Κρυσταλλίταις» τῆς τὸν ἔρωτα.

«Δηλητήρια»

Τοιαύτην ἐπιγραφὴν φέρει τὸ ἱατρο-φαρμακευτικὸν ἐγκύλι-

πιον, τὸ χρησιμώτατον διὰ πάντα ἱατρον, πάντα φαρμακοποιὸν καὶ διὰ πᾶσαν τέλος οἰκογένειαν, ὃ συνέταξε καὶ ἐξέδωκε ἐν κομψῷ τομιδίῳ ὁ φιλόπονος ἀνθυποφαρμακοποιὸς κ. Χ. Τσάτσος.

Τὸ ἐγκύλιον τοῦτο περιλαμβάνει πλήρη καὶ λαμπρὰν περιγραφὴν περὶ τῆς θεραπείας τῶν δηλητηριάσεων καὶ τῶν συμπτωμάτων αὐτῶν πρὸς τούτους ἀναφέρει συνοπτικῶς καὶ περὶ τῆς σκευασίας τῶν τεχνιτῶν ὄρρων. Τιμᾶται δρ. 3

Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς κ. συνδρομητὰς τῆς «Ἰριδος Ἀθηνῶν» παρέχεται ἀντὶ μόνον δύο δραχμῶν, ἀποστελλομένων ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

«Συρανὸ Δε Μπερζερὰκ»

Ἐν τῷ προπαρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἰριδος» ἠγγείλαμεν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀπαρχαμίλλου μεταφραστοῦ καὶ ἐμπνευσμένου λογιῶ κ. Γ. Στρατήγη μεταφρασθῆναι ὡς καὶ τὴν ἐν ἐνὶ κομψῷ τόμῳ ἐκδόσιν τοῦ πολυκρότου τοῦ Postan δράματος—Συρανὸ Δε Μπερζερὰκ.

Ἦδη μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν, ὅτι ἐκ τῆς πολλῆς τοῦ ἔργου ζητήσεως ἐλάχιστα ἐναπέμειναν σώματα ὥστε οἱ βουλόμενοι ν' ἀποκτήσωσι τὸ λαμπρὸν τοῦτο δραματικὸν καὶ φιλολογικὸν καλλιτέχνημα ἄς σπεύσωσι, ἄς σπεύσωσι. Τιμᾶται δραχμὰς 3.

Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἑλλάδος κ. κ. συνδρομητὰς τῆς «Ἰριδος» ἡ ἀποστολὴ εἶνε ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικοῦ τέλους.

«Ἡ τιμὴ τοῦ Σούδερμαν»

Κωμωδία εἰς πράξεις τρεῖς.

Πρῶτον ἐκφράζομεν εὐκρινῆ συγχαρητήρια εἰς τὸν γνωστὸν τυπογράφον κ. Α. Παπαγεωργίου διὰ τὸ τεχνικὸν μέρος τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον νομίζει κανεὶς ὅτι ἐτυπώθη εἰς ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα τυπογραφεῖα τῶν Παρισίων. Ἐπειτα ὁμολογοῦμεν ὅτι ἤξιζε τόση τυπογραφικὴ κομψότης εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς τῆς κωμωδίας αὐτῆς κ. Γ. Η. Ἡσαΐας, γνωστὸς καὶ ἐκ μίᾳς ἄλλης κωμωδίας του, τῆς *Εἰρήνης*, ἔχει ἐν αὐτῷ ὅλα τὰ στοιχεῖα, καὶ ἐμπνευσὶν καὶ φιλοσοφικὴν παρατηρητικότητα, διὰ ν' ἀναδειχθῇ ὡς κωμωδιογράφος. Μὲ εὐφυῖαν σπινθηροβόλον, μὲ ὕψος ἀβίαστον καὶ μὲ ἐντεχνον ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεως σκυρτίζει ἐν τῇ κωμωδίᾳ του αὐτῇ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας καὶ τὰ εἰδιώματα αὐτῆς πρωτόλειά του ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ κ. Γ. Η. Ἡσαΐας ὡς κωμωδιογράφος ἔχει μέλλον ἐπιζήλον.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

180 Ὀδὸς Αἰόλου—Ἐν Ἀθήναις—180

Πλουσία συλλογὴ γραφικῆς ὕλης, Μηχανικῶν ἐργαστάσιον φακέλων, καταστίχων, Γραμμογραφεῖον, βιβλιοδετεῖον καὶ τυπογραφεῖον.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Ο ΠΕΡΡΟΣ»

Κ. ΜΠΙΤΣΑΡΑ ΚΑΙ Σας

33 Ὀδὸς Εὐαγγελιστρίας 33—(Συνοικία Καλαμιώτου

Μαγειρικὴ ἀπαρχαμίλλος, καθαρῆς ἀψόγος, ὕλικὰ ἐξάσια, περιποίησης, εὐθηνία. Ἴδου τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀνω ξενοδοχείου.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ-ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ-ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

«ΤΑ ΜΕΤΑΛΟΥΡΓΕΙΑ»

ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ (κῆπος Σιδηροδρόμου)

ΑΡΙΣΤΟΤ. ΒΡΑΝΙΚΑ

Τὸ τελειότερον καὶ Εὐρωπαϊκώτερον κατάστημα τοῦ Λαυρίου. Καφῆς καθρὸς, Ζῆθος ἐγγώριος καὶ Εὐρωπαϊκός, Ἀναγνωστήριον τέλειον, Σφαιριστήριον, ἰδιαιτέρα διαμερίσματα Ζυθοπωλείου. Φωτίζεται δι' Ἀεστουλίτης

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς Ζαχαροπλαστικῆς εἰς ἐξαιρέτους ποιότητας, ἰδιαιτέρα παραγωγὴ κομψέτων.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΠΑΝΑΓ. ΚΟΚΟΝΕΖΟΥ

Καθαριότης, περιποιήσις, εὐάρα δωμάτια

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ζυθοπωλεῖον μὲ πλουσίαν ἐπιπλωσιν ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ ἐπὶ τῆς πλατείας. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΒΒΑΔΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

49—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—49

Πώλησις κλειδοκυμβάλων καὶ παντὸς εἶδους μουσικῶν ὀργάνων. Ἐνοικίασις Κλειδοκυμβάλων.

ALEXANDRE CAVADIS

MARCHAND ET ÉDITEUR DE MUSIQUE

49 RUE DU STADE 49

Vente de pianos et de tous instruments de musique. Location de pianos.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ»

ΦΩΚ. ΠΑΠΑΜΗΤΡΟΥ

Ὀδὸς Αἰόλου 127 ἄνωθεν Λούβρ

Τὸ τελειότερον ἐργαστήριον (atelier) τῆς Ἀνατολῆς. Μοναδικὸν διὰ φωτογράφησιν καὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἀτόμων ἐν συμπλέγματι, οἰκογενειῶν, σχολείων, ὁμίλων κλπ. Ἀπαρχαμίλλος φωτογράφου ἐκτὸς τοῦ Φωτογραφείου. Τὰ κυριώτερα συστατικὰ του εἶναι ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ τιμὰι μέτριαι, ἅτινα θὰ καταστήσουν αὐτὸ τὸ λαϊκώτερον Φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀλέξαντε Χρυσοσηλαιοπίσης

ΠΥΤΙΑ ΦΥΣΙΚΗ

Καθαρὰ εἰς κόνιν

ΤΟΥ Δος ΜΟΡΙΤΣ ΒΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

(Dr MORITZ BLOUMERTHAL)

Παρασκευαζομένη ἐν τοῖς ἐργαστασίῳ χημικῶν προϊόντων τέως Δος Ἐρρίκου Βύκ, ἐν Βερολίνο.

Fabriques de produits Chimiques ancienne maison Dr. Heinrich Byk, Berlin.

Παρασκευαζομένη ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πιτύας γάλακτος ἀγελάδων, οὐδεμίαν περιέχει οὐσίαν ὀσμην, χρωστικὴν ἢ βλενωδὴν πυτίας, οὐδ' ὄξεια ἢ ἄλλας χημικὰς οὐσίας, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται συνήθως πρὸς διατήρησιν τῶν κοινῶν πυτίων.

Διὰ τῆς ἀπολύτου ἀγνότητος αὐτῆς, ἀγνωρισθείσης ὁμοθυμῶς ὑπὸ τῶν ἀρίστων τυροποιῶν, ἡ φυσικὴ πίτυα δὲν ἐμποδίζει τὴν ζύμωσιν, πηγνύει τὸ γάλα ὁμοιομερῶς, ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν φυσαλίδων (φουσκωμάτων) καὶ, ἔνεκεν ἐντελοῦς ἐλλείψεως ὄξεως ἀντιδράσεως, συντελεῖ εἰς μεγαλύτεραν ἀπόδοσιν τυροῦ (πλέον τῶν 10 τοῖς % ἀπὸ τὰς ἄρτυρας). Ὡσαύτως ὁ ὄρρος (τυρογάλλον) χωρίζεται ἐντελέστερον. Ἐν γένει ὁ παραγόμενος τυρὸς εἶνε λευκώτατος, καθαρώτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐπιψιν ἐξαιρετός.

Ἀποστέλλεται ἐντὸς κυτίων ἐκ λευκοσιδήρου (τενεκὲ) περιέχοντα 16 δράμια.

Τὰ κυτία πρέπει νὰ φυλάσσωνται εἰς μέρος ξηρὸν.

Ἐκαστον κυτίον ἔχει ἐντὸς καὶ ἐν μικρὸν κοχλιάριον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τὴν δόσιν πυτίας καὶ χωρεῖ 1/2 δράμιον ἢ τοὺς τοὺς κυτίον περιέχει 26 δόσεις (κουταλιᾶς).

ΤΡΟΠΟΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

Ἐκάστη κουταλιὰ πυτίας πῆξει 80 ὀκάδας γάλακτος κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Μόλις ὀρχίσῃ νὰ ζεσταίνεται τὸ γάλα, διαλύεις τὴν πυτίαν εἰς 300 δράμια ὕδατος κρύου καὶ χύνεις τὴν διάλυσιν εἰς τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀνακατεῖς καλῶς μετ' ὀλίγην ὕραν ὁ τυρὸς εἶνε ἔτοιμος. Ὅταν θέλῃς νὰ πηχθῇ τὸ γάλα ταχύτερον ἢ βραδύτερον, βάξεις περισσοτέραν ἢ ὀλιγοτέραν πυτίαν.

Μόνον εἰναι πυτίαν θὰ χρησίζεσαι διὰ κάθε πῆξιν νὰ λαμβάνῃς ἐκ τοῦ κυτίου καὶ νὰ τὴν κλείῃς ἔπειτα.

Μόνος ἀντιπρόσωπος ἐν ἐν Ἀνατολῇ

ΑΔΕΕ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ

Γραφεῖα:

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὀδὸς Τσαμαδοῦ ἄνωθι συμβολαίου-γραφείου Βουτυρά.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ὀδὸς Γίγχα Φερραίου ἐναντι οἴκου Κόλλα

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΠ. ΖΕΡΒΑ ἐν Αἰγίνῃ

Ἐξάγει ἅπαντα τὰ εἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ Κοινὰ παλαιῶν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΕΛΙΚΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΛΥΒΙΩΤΗ, ἐν Λευκάδι

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Γ. Ἰωάννου ἐν Αἰγίῳ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Β. ΜΠΑΡΚΑ ΕΝ ΙΘΑΚῇ

Ἐπὶ τῆς Πλατείας

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. & Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ (κάτωθι Δημοτικοῦ Θεάτρου)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΗΩΣ»

Πλατεία Ιεροῦ Λόχου

Ἀπκριμύλλος ἐπιτυχία, καλλιτεχνικωτάτη ἐργασία.
εὐθηνία πρωτοφανής.

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΥ

Πλατεία Μητροπόλεως

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκατε τὰ ἐκλεκτότερα σιγαρέτα καὶ
καπνά.

Γ. ΘΕΡΙΑΝΟΣ

Ὁδοντοίατρος EN ΛΑΥΡΙΩ

Σφραγίζει καὶ ἐκρίζωει ὀδόντας ἀνωδύνας διὰ τῶν τε-
λειοτέρων εὐρωπαϊκῶν μεθόδων.

Κατασκευάζει τεχνητοὺς ὀδόντας καὶ ὀδοντοστοιχίας

Ἀμερικανικοῦ συστήματος

ΧΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΥ καὶ ΛΥΜΠΟΥΣΗ

Χρώματα Λινέλαια καὶ Βερνίκια ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς
ζωγραφικῆς.

ΑΘΗΝΑΙ—Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου ἀριθμ. 54

Γ. ΜΠΡΕΛΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

EN ΑΘΗΝΑΙΣ, ὁδὸς Δώρου 4 (πλατεία Ὁμοσίας)

Κατασκευάζει τοὺς τελειοτέρους τεχνητοὺς ὀδόντας τῶν
τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων Εἰσώπης καὶ Ἀμερικῆς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

EN ΝΑΥΠΛΙΩ

Τὸ εἰς θέσιν Στέρνα φωτογραφεῖον τοῦ καλλιτέχνου κ.
Γρ. Παπαδάκη ὑπόσχεται λεπτοτάτην ἐργασίαν εἰς τιμὰς
λίαν συγκαταβατικὰς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΘ. Γ. ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

EN ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου ἀριθ. 6

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν Atelier τοῦ κ.
Σμυρναίου δύναται νὰ πείσῃ πάντας ὅτι ἐργάζεται μὲ ἐν-
συνειδησίαν καὶ καλαισθησίαν.

ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

EN ΠΕΙΡΑΙΑΙ κατάθι δημ. Θεάτρου

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

EN ΝΑΥΠΛΙΩ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῶν ὑφασμάτων, νήματα ἐγχώρια καὶ
ἀγγλικά καὶ πάντα τὰ εἶδη τῆς πολυτελείας.

ΔΑΜΑΛΙΔΟΚΟΜΕΙΟΝ

Χ. ΚΑΝΑΒΑΤΣΟΓΛΟΥ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΥ

Λεωφόρος Φιλήρου (Συνοικία Γαργαρέτας)

Ἡ ἀγνοτερά διμυαλίς, ἡ ἀριθμοῦσα πλειοτέρας ἐπιτυχίας
προμηθεύεται ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Καναβατσόγλου.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ
ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἴδιον.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΜΑΡΙΚΑΣ Γ. ΖΑΡΒΑΝΟΥ

EN ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 34, ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΑΤΣΙΦΑ

Πλουσία συλλογὴ διὰ γυναικείους πῖλους

Καστόρια, Ψάθαι, Φαντεζί, Βελουδά, Ταῦτᾶ, Σανζάν
σκέτα, καὶ Κορδέλλαι φαντεζί.

Π τ ε ρ ᾶ.

Ἄνθη Εὐρωπαϊκᾶ, Πτερὰ φαντεζί, Τεπέδες, Συνήλια,
Ἐγκρέτες διτφοροί, Στηρίγματα διάφορα καὶ Ἀγγράφ δια-
φόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων.

Διαρκῆς ἐκθεσις γυναικείων πῖλων

Ἀπροσδόκητος εὐθηνία Καπέλλα Γαρνιρισμένα ἀπὸ 10
—100 δραχμῶν. Ἐργασία καλλιτεχνικὴ ὅλων τῶν νεωτέ-
ρων σχεδίων τῶν Παρισίων.

ΤΙΜΑΙ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Παραγγελίαι

ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ἐκτελοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἀμέσως.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Χ. ΛΕΟΥΣΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἐναντι Βουλῆς

Τὸ ἀρχαιότερον εἰς τὸ εἶδος τοῦ κατὰστημα τῶν Ἀθη-
νῶν, προμηθεύει τὰ ἐκλεκτότερα ἀρώματα ἐκ τῶν μᾶλλον
πεφημισμένων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης.

Σ Τ. Μ Π Ρ Ο Υ Μ Η Σ

Ὁδὸς Σταδίου 46

Ἄπαντα τὰ ἀνδρικό εἶδη πλὴν τῶν ὑποδημάτων. Ὁ
πλοῦτος καὶ ἡ εὐθηνία τῶν Καταστημάτων Στ. Μπρούμη
προσελκύει τὴν μεγαλητέραν πελατείαν.

ΑΛΕΞ. ΑΝΔΡΕΟΥ Ῥάπτης

Ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 70

Ὁ κ. Ἀλέξ. Ἀνδρέου ὑπόσχεται τοῖς κ. κ. πελάταις
αὐτοῦ κομψότητα, στερεότητα καὶ εὐθηνίαν.

GUARDIAN FIRE & LIFEASSURANCE CO LD

ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1821. Ἐδρεύουσα ἐν Λονδίῳ

Κεφάλ. ἐταιρικὰ φρ. χρ. 50,000,000

Καταθέσεις (Fonds placés) 112,560,000

Ἐτήσιον εἰσόδημα φρ. χρ. 17,825,000

Ἐνεργεῖ πυρασφαλείας οἰκοδομῶν καὶ ἐμπορευμάτων ἐν
Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.

“DEUTSCHER LLOYD.,

Γερμανικὴ Ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρεία

Ἐδρεύουσα ἐν Βερολίῳ

Ἐνεργεῖ ἀσφαλείας ἀπὸ τῶν κινδύνων τῆς θαλάσσης παν-
τὸς εἶδους ἐμπορευμάτων ἐπὶ ἀτμοπλοίων καὶ ἰστιοφόρων.

Δι' ἀμφοτέρως τὰς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας δίδονται
σχετικαὶ πληροφορίαι παρὰ τοῖς κ. κ. Κρόββ καὶ Στίβενς,
γενικοῦς πράκτορσι. Γραφεῖα ἐν Πειραιεῖ ὁδὸς Βουβουλίνης,
κάτωθι μεγάλῃς οἰκίας πρὸφν Μελετοπούλου.

ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ EN ΥΔΡΑ:

MIX. ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ

Κείμενον ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ διακρινόμενον ἐπὶ καθα-
ριότητι, εἶναι τὸ μόνον κατ'ἀλλήλον διὰ πάντα ξένον ἐπι-
σπεπτόμενον τὴν νῆσον.